DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

15 lutego Nr. 4 Rok 1936.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

100.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1936 r.

w sprawie opłat stemplowych od spółek.

Na podstawie art. 4 ust. (2) ustawy z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie opłat stemplowych od spółek (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 238) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Terminy, przewidziane w art. 1 i 4 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie opłat stemplowych od spółek (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 238), przedłuża się do końca 1937 r.

(2) Termin, przewidziany w art. 2 powołanej ustawy, przedłuża się do końca czerwca 1938 r.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 stycznia 1936 r. Nr. 7, poz. 79).

101.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 grudnia 1935 r.

w sprawie wypowiedzenia układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego).

Podaje się do wiadomości, że Rząd Polski zgodnie z postanowieniem art. 5 ust. 2 układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli (podatku wekslowego), podpisanego w Gdańsku dnia 29 maja 1929 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933, Nr. 53, poz. 409), wypowiedział powyższy układ w dniu 28 czerwca 1935 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 stycznia 1936 r. Nr. 7, poz. 82).

102.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży soli (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 616) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 795) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 887) dodaje się na końcu nowy ustęp następującej treści:

„W województwach: wileńskiem, nowogródzkiem, poleskiem i wołyńskiem hurtownicy obowiązani są sprzedawać w hurtowej sprzedaży soli sól szarą, przeznaczoną na spożycie przez ludzi po cenie o 10% niższej od ceny taryfowej, inne zaś rodzaje soli po cenie, określonej w ustępie poprzednim."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 stycznia 1936 r. Nr. 6, poz. 62).

103.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1936 r.

o opłacie stemplowej od obrotu papierów wartościowych.

Na podstawie art. 79 (ust. ost.) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr. 64, poz. 404) zarządzam co następuje:

§ 1. Stawka 0,2%, przewidziana w art. 79 (ustępie pierwszym pod literą „a") ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404), zostaje obniżona na 0,1%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i będzie obowiązywało do dnia 31 grudnia 1937 r. włącznie.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 lutego 1936 r. Nr. 8, poz. 86).

104.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1936 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się dołączoną do niniejszego rozporządzenia taryfę wykupu tytoniu krajowego, określającą zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów w myśl obowiązujących przepisów przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy".

Przy stosowaniu dołączonej taryfy dla ustalenia szacunku i obliczenia należności, przypadającej plantatorowi za dostarczone liście tytoniowe, należy uwzględniać postanowienia §§ 2—10 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Taryfa obejmuje liście tytoniowe użyteczne, t. j. nadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Nienadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych liście i części liści tytoniowych, zanieczyszczone obcemi domieszkami, niedojrzałe, niesuszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute uznaje się za materjał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

Wiązki liści, w których obok użytecznych znajduje się nieużytek, odbierane będą jako materjał nieużyteczny.

§ 3. Uszkodzenia mechaniczne liści tytoniowych powodują następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) liście wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu, zniszczone mechanicznie więcej niż w połowie blaszki listnej, klasyfikuje się jako części liści i wykupuje w najniższej klasie danej odmiany czy gatunku tytoniu;

b) uszkodzenia mechaniczne liści tytoni Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i Virginia, naruszające więcej niż 1/10 część blaszki listnej, nieprzekraczające jednak połowy tej blaszki, powodują obniżenie klasyfikacji o jedną klasę niżej od tej, do której liście kwalifikowałyby się w stanie nieuszkodzonym;

c) liście tytoni cygarowych, zniszczone mechanicznie w granicach do 1/10 części blaszki listnej klasyfikuje się o jedną klasę niżej od tej, do której liście kwalifikowałyby się w stanie nieuszkodzonym, a liście tytoni cygarowych, zniszczone mechanicznie ponad 1/10 część blaszki listnej, nie więcej jednak niż do połowy, klasyfikuje się o dwie klasy niżej;

d) liście tytoniu Kentucky I klasy zniszczone mechanicznie w granicach do połowy blaszki listnej w sposób, uniemożliwiający zużycie ich na pokrywy, klasyfikuje się o jedną klasę niżej.

§ 4. Liście wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu, uszkodzone przez choroby na powierzchni nie większej niż 1/3 część blaszki listnej klasyfikuje się o jedną klasę niżej od tej, do której kwalifikowałyby się w stanie zdrowym, najwyżej jednak przy tytoniu Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski - Ogrodowy, cygarowym, Kentucky i Virginii w klasie III-ej, przy Machorce zaś w klasie II-ej.

Liście wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu, uszkodzone przez choroby na powierzchni większej niż 1/3 część, lecz mniejszej od połowy blaszki listnej, klasyfikuje się jako części liści. Liście zaś uszkodzone przez choroby na powierzchni większej od połowy blaszki listnej uznaje się za nieużytek tytoniowy.

§ 5. Liście zaparzone i zepsute przy suszeniu klasyfikuje się jak liście uszkodzone przez choroby.

§ 6. Jako liście normalnie wysuszone klasyfikuje się liście posiadające do 19% zawartości wilgoci.

Liście zawierające do 25% wilgoci odbiera się jako liście wilgotne w klasach, do których kwalifikowałyby się w stanie należytego wysuszenia, z potrąceniem jednak wagi nadmiaru wilgoci od ogólnego ciężaru liści.

Za liście mokre uznaje się liście zawierające powyżej 25% zawartości wilgoci.

Liście mokre oraz liście o niedostatecznie wysuszonych ogonkach i nerwach głównych, przydatne jednak do użytku, klasyfikuje się, potrącając od wagi ogólnej ilości wagę nadmiaru wilgoci: przy tytoniu Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy, cygarowym i Virginii najwyżej w klasie czwartej, przy tytoniu Kentucky najwyżej w klasie trzeciej, przy Machorce najwyżej w klasie drugiej.

§ 7. Liście dostarczone przez plantatorów powinny być posortowane według jednakowych gatunków i odmian tytoniu oraz wymogów klasyfikacyjnych i powiązane w wiązki za ogonki w połowie ogonków, a u odmian i gatunków tytoni skrytoogonkowych u nasady blaszki listnej; wiązanie powinno być dokonane sznurkiem konopnym lub lnianym, albo łykiem kukurydzianem; nadto dozwala się na wiązanie wiązek liści tytoniu Kentucky i Virginii liśćmi tychże tytoni pod warunkiem użycia do wiązania liści najzupełniej zdrowych oraz pozostawienia przy wiązaniu końców ogonków liści w wiązce niezakrytych paskiem wiążącym liścia.

Ilość liści w jednej wiązce powinna wynosić około 20 niezależnie od odmiany i gatunku tytoniu.

Wiązki, które zawierają liście kwalifikujące się do rozmaitych klas tej samej odmiany czy gatunku tytoniu, klasyfikuje się według liści najniższej klasy znajdujących się w wiązce.

Wiązki liści, zawierające liście tytoniowe różnych gatunków i odmian, klasyfikuje się jako liście mieszane, odbierane po cenie 25 gr za kilogram.

Liscie powiązane w wiązki w sposób inny, lub przy użyciu innego materjału, niż to zostało przewidziane w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, odbiera się po cenie o 5 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić, gdyby były powiązane w sposób prawidłowy.

Liście tytoniu Kentucky klasy I, II i III niewędzone odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

Liście tytoniu Kentucky klasy I, II i III oraz liście Machorki klasy I i II powiązane w wiązki lecz nieprostowane odbiera się po cenie o 10 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić za takie liście prostowane.

§ 8. Za staranne i dbałe rozsortowanie w wiązkach według zbiorów, treści i kolorów surowca tytoniowego tytoniu Trapezund i Tyk-Kułak w klasie doborowej I, II i III, tytoniu Hercegowina i Węgierski-Ogrodowy w klasie I, II i III, tytoniu Kentucky w klasie I oraz tytoniu Virginii w klasie I i II przyznaje się plantatorom 10% dodatek do cen wykupu.

§ 9. Liście wszystkich uprawianych w kraju odmian i gatunków tytoniu z częściami łodyg przy ogonkach odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

Niezależnie od obniżenia ceny wykupu potrąca się z wagi odbieranych liści wagę łodyg w wiązkach.

§ 10. Plantator otrzymuje należność za liście odrostowe, uznane za użyteczne tylko wtedy, gdy zostały one wyprodukowane za osobnem zezwoleniem.

Liście odrostowe uważa się za materjał użyteczny, o ile są dojrzałe, zdrowe, wysuszone, sortowane, wiązane w wiązki.

Liście odrostowe, nieodpowiadające wyżej wskazanym wymogom oraz liście odrostowe, wyprodukowane bez zezwolenia, klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

§ 11. Cenę za 1 kg nasienia tytoniowego dojrzałego, czystego, zdrowego, wyprodukowanego na zasadzie osobnego zezwolenia, o sile kiełkowania nie mniejszej niż 85% ustala się: dla tytoniu Trapezund, Tyk-Kułak, Hercegowina, Węgierski-Ogrodowy i cygarowych na 10 zł, dla tytoniu Kentucky i Virginii na 12,50 zł, dla Machorki na 8 złotych.

Cenę za nasiona tytoniowe dojrzałe, zdrowe i czyste o sile kiełkowania od 60 do 85% oblicza się w stosunku do wartości nasienia o 85% siły kiełkowania.

Nasiona tytoniowe o sile kiełkowania niższej niż 60% klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze stanowi podstawę do wydawania orzeczeń szacunkowych i obliczania należności, przypadającej plantatorom od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" za tytoń wyprodukowany w okresie kampanji uprawy tytoniu roku 1936.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 lutego 1936 r. Nr. 8, poz. 87).

Załącznik do § 1 rozp. Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1936 r. (poz. 104).

1. TRAPEZUND

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość		Cena za 1 kg zł gr
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto-żółte, cytrynowo-żółte i czerwono-żółte	treściwe	Wyglądzone i wiązane w wiązki	5,70
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	zielonawo - żółte	treściwe		4,60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto-żółte, cytrynowo-żółte i czerwono - żółte	treściwe		
II	Liście środkowe i nadspodaki	zielonawo - żółte	treściwe		3,00
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto - żółte, czerwono - żółte, cytrynowo - żółte i zielonawo - żółte	mniej treściwe		
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	jasno - brunatne i czerwono - brunatne	treściwe		
III	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	jasno - brunatne i czerwono - brunatne	mniej treściwe		1,60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto - żółte, czerwono - żółte, cytrynowo - żółte i zielonawo - żółte			
	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	żółto-zielone	bez względu na treściwość		
	Liście środkowe i nadspodaki	jasno - brunatne i czerwono - brunatne			
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemno - brunatne i zielonawo-brunatne	bez względu na treściwość		0,60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem	bez względu na kolor			
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych.				0,25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek przydatne do wyrobów.				
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość.				

2. TYK - KUŁAK

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość		Cena za 1 kg zł gr
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto - żółte, cytrynowo - żółte i czerwono - żółte	treściwe		5,50
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	zielonawo - żółte	treściwe		4,50
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto - żółte, cytrynowo - żółte i czerwono - żółte	treściwe		
II	Liście środkowe i nadspodaki	zielonawo - żółte	treściwe	Wygładzone i wiązane w wiązki	3,00
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto - żółte, czerwono - żółte, cytrynowo-żółte i zielonawo-żółte	mniej treściwe		
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	jasno-brunatne i czerwono-brunatne	treściwe		
III	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	jasno-brunatne i czerwono-brunatne	mniej treściwe		1,60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto-żółte, czerwono-żółte, cytrynowo-żółte i zielonawo-żółte	mniej treściwe		
	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	żółto - zielone	bez względu na treściwość		
	Liście środkowe i nadspodaki	jasno-brunatne i czerwono-brunatne	bez względu na treściwość		
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne	bez względu na treściwość		0,60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem	bez względu na kolor	bez względu na treściwość		
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych.				0,25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek przydatne do wyrobów.				
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość.				

3. HERCEGOWINA

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółte i zielonawo-żółte	wygładzone i wiązane w wiązki	3,00
II	Liście środkowe i nadspodaki	żółte i zielonawo-żółte		2,50
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	brunatne i żółto - zielone		1,30
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	zielonawo - brunatne		0,60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem	bez względu na kolor		
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń oraz stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych.			0,25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów.			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość.			

4. WĘGIERSKI - OGRODOWY

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	żółte i zielonawo - żółte	wygładzone i wiązane w wiązki	2,50
II	Liście środkowe i nadspodaki	żółte i zielonawo - żółte		2,00
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	brunatne i żółto - zielone		1,10
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	zielonawo - brunatne		0,60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem	bez względu na kolor		
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń oraz stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych.			0,25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów.			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość.			

5. TYTONIE CYGAROWE

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Rodzaj liścia		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście podwierzchołkowe i środkowe	nieuszkodzone, dość jednolicie zabarwione	Wygładzone i wiązane w wiązki	1,50
II	Liście podwierzchołkowe i środkowe	nieznacznie mechanicznie uszkodzone	Wygładzone i wiązane w wiązki	1,20
	Liście wierzchołkowe i nadspodaki	nieuszkodzone		
III	Liście podwierzchołkowe i środkowe	mechanicznie uszkodzone	Wygładzone i wiązane w wiązki	0,80
	Liście wierzchołkowe i nadspodaki	mechanicznie nieznacznie uszkodzone		
IV	Liście niewygładzone		Wiązane w wiązki	0,60
	Liście wygładzone, które ze względu na stan uszkodzeń nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne.			
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem.			
V	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów.			0,25
	Spodaki bez względu na treściwość.			

6. KENTUCKY

Klasa	Wymogi		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście duże o szerokości nie mniej 22 cm, średniotreściwe, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, koloru jasno brunatnego i brunatnego.	Wędzone, prostowane i wiązane w wiązki	1,40
II	Liście treściwe.	Wędzone, prostowane i wiązane w wiązki	1,10
III	Liście małotreściwe i cienkie.	Wędzone, prostowane i wiązane w wiązki	0,60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem.		
IV	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów.		0,25
	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych.		
	Spodaki bez względu na treściwość.		

7. MACHORKA

Klasa	Wymogi		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście treściwe duże i średnie.	prostowane i wiązane w wiązki	1,10
II	Liście duże i średnie małotreściwe i cienkie. Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem.		0,60
III	Liście drobne długości do 15 cm od nasady blaszki listnej do wierzchołka liścia. Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów. Spodaki bez względu na treściwość. Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych.		0,25

8. VIRGINJA

Klasa	Wymogi			Cena za 1 kg zł gr
	Treściwość	Kolor		
I	Liście treściwe	żółte	prostowane i wiązane w wiązki	2,20
II	Liście treściwe	czerwonawo-żółte, zielonawo-żółte i jasno-brunatne		1,50
	Liście mniej treściwe	żółte i zielonawo - żółte		
III	Liście treściwe	czerwono - brunatne		1,20
IV	Liście treściwe	ciemno - brunatne i zielonawo-brunatne		0,60
	Liście mniej treściwe	jasno-brunatne, czerwono - brunatne, ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne		
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem.			
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych. Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek przydatne do wyrobów. Spodaki bez względu na kolor i treściwość.			0,25

105.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1936 r.

o obliczeniu i poborze nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej w 1936 roku.

Na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 12 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) zarządzam co następuje:

§ 1. Nadzwyczajną daninę majątkową obliczają w I grupie kontyngentowej — w powiatach, stanowiących okrąg jednego urzędu skarbowego — urzędy skarbowe, w których okręgu są położone grunty, podlegające nadzwyczajnej daninie majątkowej; jeżeli powiat jest podzielony na dwa lub więcej okręgów urzędów skarbowych — urzędy skarbowe, właściwe dla obliczania progresji w państwowym podatku gruntowym.

§ 2. Kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej, obliczone na 1936 rok, płatne są w następujących terminach:

a) w terminie do dnia 30 kwietnia 1936 r. włącznie — od płatników podatku gruntowego, opłacających w 1936 r. państwowy podatek gruntowy ponad 25 zł do 60 zł rocznie bez degresji — zaliczka w wysokości 11% podatku gruntowego bez degresji, zaś od płatników podatku gruntowego, opłacających w 1936 r. państwowy podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie bez progresji — zaliczka w wysokości 22% państwowego podatku gruntowego bez progresji, oraz

b) w terminie do dnia 30 listopada 1936 r. włącznie tak od jednych jak i od drugich płatników — różnica między ostateczną kwotą daniny, obliczoną na 1936 r., a uiszczoną przedtem zaliczką.

§ 3. 1) O wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej zawiadamia się płatników przez doręczenie im nakazów zapłaty według ustalonych wzorów.

2) Nakazy zapłaty doręcza się płatnikom w terminie do dnia 15 listopada 1936 r. włącznie.

3) W razie doręczenia nakazów zapłaty po terminach wyznaczonych w ust. 2, kwota nadzwyczajnej daniny majątkowej jest płatna w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu.

4) O wysokości zaliczki, płatnej w myśl § 2 lit. a) zawiadamia się płatników pisemnie. Zawiadomienia doręcza sie w terminie do dnia 15 kwietnia 1936 r. włącznie. W razie doręczenia zawiadomienia po 15 kwietnia 1936 r. zaliczka jest płatna w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu.

§ 4. 1) Od nakazów zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową służy płatnikom prawo odwołania się w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu zapłaty. W odwołaniu jednak można podnosić jedynie zarzuty co do braku obowiązku uiszczania nadzwyczajnej daniny majątkowej.

2) Odwołania, w których płatnik, nie zaprzeczając obowiązku podatkowego, zaskarża tylko podstawę obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej, pozostawia się bez rozpatrzenia.

3) Natomiast zmiany w wysokości państwowego podatku gruntowego, orzeczone w normalnym toku instancji w myśl obowiązujących przepisów o państwowym podatku gruntowym, pociągają za sobą z urzędu zmianę w wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej.

4) O zmianach w wysokości nadzwyczajnej daniny majątkowej w myśl ust. 3 zawiadamiają władze skarbowe płatników z urzędu.

5) Omyłki rachunkowe w obliczeniu nadzwyczajnej daniny majątkowej prostują władze skarbowe z urzędu lub na wniosek płatnika.

§ 5. 1) Odwołania wnosić należy do tej władzy skarbowej, która wydała nakaz zapłaty; rozstrzyga je władza skarbowa bezpośrednio wyższej instancji.

2) Odwołania wniesione po terminie oraz odwołania, o których mowa w § 4 ust. 2, pozostawia bez rozpatrzenia władza skarbowa, do której wpłynęło odwołanie.

3) Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych do darowania skutków przekroczenia terminu do wniesienia odwołania, jeżeli przekroczenie terminu nastąpiło z ważnych powodów, uzasadnionych przez płatnika.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1936 r. Nr. 10, poz. 97).

106.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zryczałtowaniu podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw.

Na podstawie art. 37 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) w brzmieniu nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) W latach podatkowych 1936 i 1937 podatek przemysłowy od obrotu będzie pobrany w formie ryczałtu od przedsiębiorstw, zaliczonych na rok podatkowy 1936 według taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym:

a) do kategorji II świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych według części II lit. A rozdział I kategorja druga, p. p. 2 i 3 taryfy,

b) do kategorji III i IV świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych według części II lit. A rozdziały I, IX, XII i XX taryfy,

c) do kategorji VIII świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych według części II lit. C rozdziały IV i XVIII taryfy,

d) do kategorji VI, VII i VIII świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych według części II lit. C rozdział XIX taryfy,

których obrót po włączeniu obrotów artykułami podlegającemi scalonemu podatkowi przemysłowemu wynosił za rok podatkowy 1935 kwotę nieprzekraczającą w stosunku całorocznym 50.000 zł.

(2) Przedsiębiorstwa, wymienione w ustępie (1) niniejszego paragrafu, a prowadzone w roku 1936 (1937) pod inną firmą lub przez inną osobę niż w roku 1935 (1936), podlegają podatkowi przemysłowemu od obrotu w formie ryczałtu, jeżeli nie zmieniły zakresu i przedmiotu swojej działalności oraz jeżeli prowadzone są w obrębie tej samej miejscowości co w roku 1935 (1936).

§ 2. Z wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstw wyłączone są od opłaty zryczałtowanego podatku:

a) spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnie i inne przedsiębiorstwa, które obowiązane są do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzania;

b) przedsiębiorstwa sprzedaży mięsa, połączonej z wyrębem (część II lit. A rozdział I kategorja trzecia p. 3 oraz kategorja czwarta taryfy), przedsiębiorstwa drobnej sprzedaży mięsa i wędlin (część II lit. A rozdział I kategorja trzecia p. 1 oraz kategorja czwarta taryfy) oraz przedsiębiorstwa wyrobu wędlin (część II lit. C rozdział XIX taryfy);

c) przedsiębiorstwa przemysłowe obowiązane do opłacania scalonego podatku przemysłowego w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1935 r. w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od obrotów piwem, napojami winnemi, wódkami gatunkowemi, octem, kwasem octowym i drożdżami (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 230);

d) przedsiębiorstwa, które do dnia 29 lutego 1936 r. złożą właściwemu urzędowi skarbowemu pisemne oświadczenie, że od początku 1936 r. prowadzą księgi handlowe w myśl kodeksu handlowego lub uproszczone księgi handlowe (Art. 87 § 2 ordynacji podatkowej).

§ 3. Celem obliczenia zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu na lata 1936 i 1937 przedsiębiorstwa, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, zostaną zaliczone do jednej z grup według następującej taryfy:

Grupa	Kwota rocznego podatku w złotych
1	20
2	30
3	40
4	50
5	60
6	75
7	90
8	105
9	120
10	135
11	150
12	180
13	210
14	240
15	270
16	300
17	345
18	390
19	435
20	480
21	525
22	570
23	615
24	660
25	705
26	750

§ 4. (1) Zaliczenie poszczególnych przedsiębiorstw do odpowiedniej grupy ryczałtu przy wykorzystaniu posiadanych konkretnych danych oraz wymiar zryczałtowanego podatku uskuteczniają urzędy skarbowe.

(2) W przedsiębiorstwach prowadzących między innemi sprzedaż towarów objętych scalonym podatkiem przemysłowym, wyłącza się przy ustalaniu wysokości ryczałtu dane dotyczące towarów objętych scalonym podatkiem.

(3) Urząd skarbowy powiadomi płatników pisemnie w terminie do dnia 31 marca 1936 r. o zaliczeniu przedsiębiorstwa do jednej z wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia grup ryczałtu.

(4) Płatnikowi przysługuje prawo, w ciągu 14 dni od doręczenia zawiadomienia, o którem mowa w ustępie (3) niniejszego paragrafu, złożenia do urzędu skarbowego pisemnego wniosku o zaliczenie przedsiębiorstwa do innej grupy ryczałtu, niż to wymieniono w zawiadomieniu. Wniosek ten nie podlega opłacie stemplowej (art. 142, punkt 1) ustawy o opłatach stemplowych).

(5) Brak wniosku, o którym mowa w ustępie (4) niniejszego paragrafu, uważa się za zgodę na dokonane przez urząd skarbowy zaliczenie przedsiębiorstwa do jednej z wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia grup ryczałtu. Tak samo traktuje się wniosek złożony po terminie. Zawiadomienie, o którem mowa w ustępie (3) niniejszego paragrafu otrzymuje w razie niezłożenia wniosku lub złożenia wniosku po terminie moc nakazu płatniczego.

(6) Wniesione w terminie wnioski płatników (ustęp (4) niniejszego paragrafu) rozpoznaje naczelnik urzędu skarbowego lub jego zastępca przy udziale płatnika. Zawiadomienie o dniu wyznaczonym do rozpoznania wniosku powinno być doręczone płatnikowi przynajmniej na 5 dni przed terminem. Od wezwania płatnika naczelnik urzędu skarbowego może odstąpić w przypadku, gdy uzna wniosek płatnika w całości za zasadny. W razie niezgłoszenia się płatnika w wyznaczonym terminie przyjmuje się, że płatnik złożony wniosek cofnął. Zawiadomienie, o którem mowa w ustępie (3) niniejszego paragrafu, otrzymuje w razie niezgłoszenia się płatnika w wyznaczonym terminie moc nakazu płatniczego. Wynik rozpoznawanego przy udziale płatnika wniosku winien być ujęty w formę protokółu, zaopatrzonego w podpis naczelnika urzędu skarbowego lub jego zastępcy oraz płatnika.

(7) W przypadku uznania wniosku płatnika w całości za zasadny, wymiar zryczałtowanego podatku następuje w wysokości wymienionej we wniosku płatnika. O wymiarze tym będzie płatnik powiadomiony zapomocą nakazu płatniczego.

(8) W razie osiągnięcia porozumienia pomiędzy naczelnikiem urzędu skarbowego lub jego zastępcą a płatnikiem co do zaliczenia przedsiębiorstwa do jednej z wyszczególnionych w § 3 niniejszego rozporządzenia grup ryczałtu, wymiar zryczałtowanego podatku następuje w wysokości określonej w porozumieniu. O wymiarze tym będzie płatnik powiadomiony zapomocą nakazu płatniczego.

(9) W razie nieosiągnięcia porozumienia, przedsiębiorstwo płatnika zostaje wyłączone spośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek w myśl niniejszego rozporządzenia i podlegać będzie opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu na zasadach ogólnych.

§ 5. Nakazy płatnicze na zryczałtowany podatek (§ 4 ustęp (7) i (8) niniejszego rozporządzenia) winny być doręczone płatnikom do dnia 15 maja 1936 r.

§ 6. Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na lata 1936 i 1937 płatny jest corocznie w czterech równych ratach: do 15 czerwca, do 15 września, do 15 listopada i do 15 lutego.

§ 7. Niewpłacone w terminie raty zryczałtowanego podatku będą ściągnięte przymusowo wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnemi.

§ 8. Urząd skarbowy może wyjątkowo zwalniać od zryczałtowanego podatku ubogich płatników w granicach art. 3 ust. ostatni ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

§ 9. (1) Od zawiadomień i nakazów płatniczych na zryczałtowany podatek służy płatnikom prawo wnoszenia odwołań w terminie dni 30 od doręczenia zawiadomienia lub nakazu płatniczego.

(2) Odwołania mogą dotyczyć wyłącznie pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłaty zryczałtowanego podatku wbrew przepisom §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

(3) Nadto w terminie do dnia 15 czerwca 1936 r. włącznie służy płatnikom prawo wnoszenia zażaleń w sprawie niezaliczenia przedsiębiorstwa do rzędu przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek w myśl niniejszego rozporządzenia.

(4) Odwołania oraz zażalenia przedstawia naczelnik urzędu skarbowego z własnym wnioskiem komisji odwoławczej do rozstrzygnięcia.

(5) Wniesienie odwołania bądź zażalenia nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia w przepisanym terminie podatku zryczałtowanego, bądź wymierzonego według zasad ogólnych ani też prawa władzy skarbowej do ściągnięcia wymierzonego podatku.

§ 10. Jeżeli zostanie stwierdzone, że przedsiębiorstwo opłacające zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu, winno być na rok 1936 lub 1937 zaopatrzone w świadectwo przemysłowe kategorji wyższej od przewidzianych w § 1 niniejszego rozporządzenia, wówczas takie przedsiębiorstwo zostanie wyłączone z liczby przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek i pociągnięte do opłacania podatku przemysłowego od obrotu na zasadach ogólnych, poczynając od dnia 1 stycznia tego roku, w którym przedsiębiorstwo winno być zaopatrzone w świadectwo przemysłowe wyższej kategorji.

§ 11. W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu 1936 lub 1937 roku płatnik powinien o tem

donieść niezwłocznie właściwemu urzędowi skarbowemu, który po uprzedniem stwierdzeniu faktu zlikwidowania przedsiębiorstwa, zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części, przypadającej, począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu do końca okresu podatkowego.

§ 12. (1) Przedsiębiorstwa, podlegające zryczałtowanemu podatkowi w myśl niniejszego rozporządzenia, nie są obowiązane do opłacania zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu (art. 36 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. — Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15).

(2) Przedsiębiorstwa, wyłączone spośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek w trybie § 4 niniejszego rozporządzenia, opłacają zaliczki na podatek przemysłowy od obrotu w myśl postanowień art. 36 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu nadanem dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15), przyczem dla przedsiębiorstw objętych w 1935 roku ryczałtem w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 89) podstawą obliczenia zaliczki na rok 1936 jest kwota podatku ustalona przy wymiarze ryczałtu na rok 1935.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1936 r. Nr. 10, poz. 98).

Załącznik 1.

Załączniki do § 4 rozp. Ministra Skarbu z dn. 10 lutego 1936 r. (poz. 106).

Str. 1.

Dowód doręczenia zawiadomienia

w sprawie pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłacania zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98).

Nazwisko i imię płatnika (firma)	
Rodzaj przedsiębiorstwa	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

Dnia 193 zawiadomienie otrzymałem

doręczyłem

URZĄD SKARBOWY

w

Konto Urzędu w P. K. O. Nr ....

Zawiadomienie

w sprawie pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłacania zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98).

Nazwisko i imię płatnika (firma)	
Rodzaj przedsiębiorstwa	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

Na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98) Urząd Skarbowy zalicza powyższe przedsiębiorstwo do .... grupy ryczałtu, według której zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na lata 1936 i 1937 wynosi rocznie .... zł.

Podatek płatny jest corocznie w czterech równych ratach po zł każda w terminach: do dnia 15 czerwca, do dnia 15 września, do dnia 15 listopada i do dnia 15 lutego.

O tem Urząd Skarbowy zawiadamia Pan .... (firmę) w myśl § 4 powołanego rozporządzenia.

, dn. 193 r.

pieczęć

Naczelnik Urzędu

Format A 5.

Str. 2.

Objaśnienia.

Przedsiębiorstwa, podlegające podatkowi przemysłowemu od obrotu na lata 1936 i 1937, zostają zaliczone przez terytorjalnie właściwy urząd skarbowy do jednej z wymienionych w rozporządzeniu grup ryczałtu. O dokonanem zaliczeniu płatnicy są powiadamiani zapomocą niniejszego zawiadomienia. W sprawie dokonanego przez urząd skarbowy zaliczenia płatnicy mają prawo w terminie dni 14 od doręczenia zawiadomienia zgłosić pisemny wniosek, niepodlegający opłacie stemplowej, o zmianę dokonanego zaliczenia. Wnioski te rozpatrywane są przy udziale płatników przez naczelnika urzędu skarbowego lub jego zastępcę. O terminie rozpoznania wniosku płatnik powinien być zawiadomiony przynajmniej na 5 dni naprzód. Płatnika urząd skarbowy nie wzywa, o ile naczelnik urzędu uzna wniosek w całości za nadający się do uwzględnienia. W tym wypadku płatnik otrzymuje specjalny nakaz płatniczy z wymienieniem przypadającej do zapłacenia kwoty zryczałtowanego podatku. Brak wniosku o zmianę dokonanego przez urząd skarbowy zaliczenia lub zgłoszenie wniosku po upływie 14-dniowego terminu uważa się za zgodę płatnika na dokonane, a wymienione w zawiadomieniu zaliczenie. W tych wypadkach zawiadomienie o dokonanem przez urząd skarbowy zaliczeniu otrzymuje moc nakazu płatniczego. Od nakazów płatniczych nie przysługuje prawo odwołania co do wysokości ryczałtu.

Wynik rozpoznania wniosku płatnika o zmianę dokonanego przez urząd skarbowy zaliczenia zostaje ujęty w formę protokółu, podpisywanego bezzwłocznie po sporządzeniu przez naczelnika urzędu skarbowego (lub jego zastępcę) oraz płatnika. W razie osiągnięcia porozumienia co do wysokości ryczałtu wymiar następuje w wysokości określonej w porozumieniu. W razie nieosiągnięcia porozumienia przedsiębiorstwo zostaje wyłączone spod ryczałtu i podlega wymiarowi podatku przemysłowego od obrotu na zasadach ogólnych.

Niewpłacone w terminie raty zryczałtowanego podatku podlegają przymusowemu ściągnięciu wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnemi.

W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu 1936 lub 1937 roku płatnik powinien o tem donieść urzędowi skarbowemu, który zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części przypadającej począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu do końca okresu podatkowego.

W razie niezgodnego z przepisami §§ 1 i 2 rozporządzenia pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłaty zryczałtowanego podatku płatnikowi służy prawo odwołania w terminie dni 30 od doręczenia niniejszego zawiadomienia.

Załącznik 2. *Str. 1.*

Dowód doręczenia nakazu płatniczego

na zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na lata 1936 i 1937.

Nazwisko i imię płatnika (firma)	
Rodzaj przedsiębiorstwa	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

Dnia 193 r. nakaz płatniczy doręczyłem ....

(podpis)

otrzymałem

(podpis)

Urząd Skarbowy w..............................

Konto Urzędu w P. K. O. Nr.

Nakaz płatniczy

na zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na lata 1936 i 1937.

Nazwisko i imię płatnika (firma)	
Rodzaj przedsiębiorstwa	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

W myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98) wymierza się dla powyższego przedsiębiorstwa zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na lata 1936 i 1937 według .... grupy, t. j. w kwocie zł rocznie.

Podatek płatny jest corocznie w czterech równych ratach po zł .... każda w terminach: do dnia 15 czerwca, do dnia 15 września, do dnia 15 listopada i do dnia 15 lutego.

Równocześnie cofa się doręczone w dniu 193 r. zawiadomienie Urzędu o zaliczeniu powyższego przedsiębiorstwa do .... grupy ryczałtu.

...., dnia 193 r.

pieczęć Naczelnik Urzędu

Format A 5.

Str. 2.

Objaśnienia.

Płatnikowi przysługuje prawo wniesienia odwołania — w terminie dni 30 od doręczenia zawiadomienia— wyłącznie w sprawie pociągnięcia przedsiębiorstwa do opłaty zryczałtowanego podatku wbrew przepisom §§ 1 i 2 rozporządzenia.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisanym terminie, ani też prawa władzy skarbowej do ściągnięcia wymierzonego podatku.

Niewpłacone w terminie raty zryczałtowanego podatku podlegają przymusowemu ściągnięciu wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnemi.

W razie zlikwidowania przedsiębiorstwa w ciągu roku 1936 lub 1937 płatnik powinien o tem donieść urzędowi skarbowemu, który zarządzi umorzenie zryczałtowanego podatku w części przypadającej począwszy od następnego miesiąca po zlikwidowaniu do końca okresu podatkowego.

107.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1936 r.

o przesunięciu terminu do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1936.

Na podstawie art. 150 § 1, art. 103 § 4 i art. 211 § 1 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) zarządzam co następuje:

§ 1. Termin do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego, wyznaczony w art. 75 ordynacji podatkowej w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13), dla osób fizycznych i spadków wakujących (nieobjętych), prowadzących księgi handlowe lub gospodarcze zgodnie z przepisami art. 87 ordynacji podatkowej w brzmieniu powołanego dekretu, przesuwa się w roku podatkowym 1936 na dzień 1 kwietnia 1936 r.

§ 2. Termin płatności przedpłaty, przewidzianej w p. 2 § 82 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 821) dla osób wymienionych w § 1, przesuwa się na dzień 1 kwietnia 1936 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lutego 1936 r. Nr. 9, poz. 90).

108.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 31 stycznia 1936 r.

w sprawie wnoszenia do ksiąg hipotecznych wpisów w walutach zagranicznych.

Na podstawie art. 9 ust. (2) pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) zarządza się co następuje:

§ 1. Wpisy do ksiąg hipotecznych mogą być wnoszone w walutach zagranicznych w przypadkach następujących:

1) jeżeli wpis ma zabezpieczać listy zastawne lub obligacje, wypuszczone w walucie zagranicznej w drodze emisji publicznej na rynkach zagranicznych i miejsce płatności tych listów i obligacyj oraz ich kuponów znajduje się poza obszarem Państwa Polskiego i Wolnego Miasta Gdańska;

2) jeżeli wpis ma zabezpieczać wierzytelności z tytułu pożyczek, udzielonych przez instytucje lub firmy zagraniczne w walucie zagranicznej i miejsce płatności tych wierzytelności znajduje się poza obszarem Państwa Polskiego i Wolnego Miasta Gdańska;

3) w innych przypadkach — za specjalnem zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lutego 1936 r. Nr. 9, poz. 91).

109.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1936 r.

w sprawie zmiany zarządzenia z dnia 16 września 1935 r. o kosztach podróży i dietach członków komisyj klasyfikacyjnych dla klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Na podstawie art. 8 ust. (3) ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 16 września 1935 r. o kosztach podróży i dietach członków komisyj klasyfikacyjnych dla klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego („Monitor Polski" Nr. 220, poz. 256) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 2 liczby: „30", „15" i „10" zastępuje się odpowiednio liczbami: „20", „10" i „5",

2) w § 5 dodaje się ustęp drugi treści następującej: „Przepisy paragrafu niniejszego nie dotyczą członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych, nie będących funkcjonarjuszami państwowymi."

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 12 lutego 1936 r. Nr. 35, poz. 65).

110.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc luty 1936 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 stycznia 1936 r. Nr. 25, poz. 40).

111.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1936 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

Na podstawie art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 519) ogłaszam w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 129), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 519).

Podany w załączniku tekst nie obejmuje art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 519), jako niewłączonego przez ten dekret do tekstu ustawy, a którego brzmienie jest następujące:

„Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą wysokości odsetek od zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, jeżeli należności z tytułu tych składek i opłat powstały do dnia 31 grudnia 1933 r."

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 lutego 1936 r. Nr. 8, poz. 88).

Załącznik do obwieszczenia Min. Skarbu z dnia 10 stycznia 1936 r. (poz. 111).

USTAWA

z dnia 18 marca 1935 r.

o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych oraz w składkach i opłatach na rzecz prawno-publicznych instytucyj ubezpieczeń.

Art. 1.

(1) Przepisom niniejszej ustawy podlegają:

a) państwowe podatki bezpośrednie oraz podatki: od lokali, od placów budowlanych, od uboju, od energji elektrycznej, majątkowy, spadkowy i od darowizn, nadzwyczajna danina majątkowa i danina lasowa, zamieniona na ekwiwalent pieniężny;

b) państwowe podatki pośrednie;

c) wymierzone opłaty stemplowe (należytości stemplowe i bezpośrednie);

d) dodatki do wymienionych pod lit. a), b) i c) danin, pobierane na rzecz Skarbu;

e) dodatki do wymienionych pod lit. a), b) i c) danin, pobierane na rzecz innych związków prawa publicznego;

f) samoistne daniny komunalne;

g) składki i opłaty na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz składki, pobierane na mocy art. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 3, poz. 23) wraz z późniejszemi zmianami na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych;

h) wszelkiego rodzaju przedpłaty lub zaliczki na poczet wymienionych wyżej danin oraz składek i opłat.

(2) Należności, wymienione w ust. (1), będą nazywane w dalszym ciągu ustawy niniejszej „daninami publicznemi".

(3) Ustawa niniejsza nie dotyczy podwyżek stemplowych, ani też zakredytowanych, w oznaczonym terminie uiszczonych podatków pośrednich.

Art. 2.

Nieuiszczone w terminie płatności daniny publiczne uważa się za zaległości.

Art. 3.

(1) Od zaległości w daninach publicznych pobiera się odsetki w wysokości 0,75% miesięcznie, począwszy od dnia następnego po upływie terminu płatności.

(2) Jeżeli nieuiszczenie w terminie daniny publicznej zagrożone jest w ustawie grzywną lub karą pieniężną, nie zwalnia to od uiszczenia od zaległości w tej daninie odsetek w myśl ustawy niniejszej.

Art. 4.

(1) Od zaległości w daninach publicznych, nieprzekraczającej w każdej daninie łącznie z dodatkami kwoty 10 zł, nie pobiera się żadnych odsetek.

(2) Jeżeli od płatnika, uiszczającego zaległości w daninach publicznych, pobrano odsetki lub odsetki ulgowe w kwocie niższej od należnej w myśl przepisów ustawy niniejszej, niedobrane odsetki lub odsetki ulgowe mogą być dodatkowo pobrane tylko w tym przypadku, gdy kwota niedobranych odsetek lub odsetek ulgowych przekracza 2 zł.

Art. 5.

(1) Od zaległości w daninach publicznych, których spłata została odroczona lub rozłożona na raty, pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,4% miesięcznie, z wyjątkiem odroczonych lub rozłożonych na raty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, od których pobiera się odsetki ulgowe w wysokości 0,5% miesięcznie.

(2) Prawo do ulgowych odsetek uzyskuje płatnik z mocy samego prawa, z chwilą powzięcia przez właściwą władzę postanowienia o odroczeniu lub rozłożeniu na raty zaległości, przyczem prawo to służy mu za cały okres, licząc od dnia powstania zaległości. Płatnik traci uzyskane prawo do odsetek ulgowych, jeżeli nie dotrzymał terminu, do którego spłata została odroczona; gdy zaległość została rozłożona na raty, płatnik — w razie nieuiszczenia raty w terminie — traci prawo do odsetek ulgowych, przypadających od tej raty i od rat pozostałych.

Art. 6.

Przy obliczaniu odsetek i odsetek ulgowych miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 7.

Przepisy o poborze odsetek i odsetek ulgowych przy częściowych wpłatach na poczet zaległości określą rozporządzenia Ministra Skarbu.

Art. 8.

Obowiązek uiszczania odsetek lub odsetek ulgowych ciąży na tym, kto w myśl istniejących przepisów obowiązany jest do uiszczenia zaległości.

Art. 9.

(1) W zakresie: umarzania odsetek i odsetek ulgowych, skutków, jakie na odsetki i odsetki ulgowe wywiera umorzenie daniny publicznej, stanowiącej należność główną, zwrotu i oprocentowania nadpłat w odsetkach i odsetkach ulgowych, obowiązują — o ile chodzi o daniny publiczne, wymienione w art. 1 i 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346), o opłaty stemplowe oraz o podatki spadkowy i od darowizn—przepisy art. 130 i 131 ordynacji podatkowej.

(2) W zakresie pozostałych danin publicznych należy stosować przepisy następujące:

a) umorzenie zaległości w całości lub w części pociąga za sobą umorzenie w odpowiednim stosunku odsetek lub odsetek ulgowych;

b) w gospodarczo uzasadnionych lub na szczególne uwzględnienie zasługujących przypadkach, Minister Skarbu, w odniesieniu do danin publicznych z wyjątkiem samoistnych danin komunalnych oraz składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. (1) lit. g), może obniżyć przypadające odsetki i odsetki ulgowe oraz umorzyć narosłe i nieuiszczone odsetki i odsetki ulgowe, w całości lub w części. Minister Skarbu może uprawnienie to przelać na władze podległe;

c) uprawnienie do umarzania i obniżania odsetek i odsetek ulgowych, przewidziane pod lit. b) służy w odniesieniu do samoistnych danin komunalnych zarządom właściwych związków samorządowych, a w odniesieniu do składek i opłat, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. g), właściwym instytucjom ubezpieczeń;

d) sumy nadmiernie lub nienależnie wpłacone w odsetkach i odsetkach ulgowych podlegają zaliczeniu z urzędu na poczet innych płatnych należności płatnika, a w ich braku — zwrotowi w gotówce na prośbę płatnika.

Art. 10.

Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości w państwowych daninach publicznych, pobiera się na rzecz Skarbu, od zaległości zaś w daninach publicznych, przypadających na rzecz innych związków prawa publicznego — na rzecz tych związków.

Art. 11.

Minister Skarbu może drogą rozporządzeń ogólnie obniżać lub umarzać odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości we wszystkich lub w poszczególnych kategorjach danin publicznych wymienionych w art. 1.

Art. 12.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13.

(1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach niniejszą ustawą uregulowanych, o ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej.

(2) Ilekroć w poszczególnych przepisach prawnych, które zyskały moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy niniejszej, jest mowa o karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie, należy przez nie rozumieć odsetki i odsetki ulgowe.

(3) W kodeksie postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934) w art. 784 w § 1 w pkt. 3, w art. 796 w § 1 w pkt. 2 i 7 oraz w art. 800 w § 1 w pkt. 3 i 6 na końcu średniki zastępuje się przecinkami i dodaje się wyrazy: „wraz z wszystkiemi dodatkami, odsetkami i kosztami egzekucji"; w art. 796 w § 2 i w art. 800 w § 2 skreśla się wyrazy: „kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych danin publicznych".

(4) W art. 203 prawa upadłościowego (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 834) w § 1 w pkt. 4 wyrazy: „karami za zwłokę", zastępuje się wyrazami

„wszelkiemi odsetkami", a w § 1 w pkt. 9 skreśla się wyrazy: „kary za zwłokę w uiszczeniu podatków i innych danin publicznych".

(5) W art. 4 w ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o poborze 10% dodatku do państwowego podatku gruntowego i przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 612), którego moc obowiązująca została przedłużona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 788), skreśla się wyrazy: „przyczem od dodatku tego nie będą pobierane kary za zwłokę ani odsetki za odroczenie", zaś po wyrazie „główną" przecinek zastępuje się kropką.

112.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 20 stycznia 1936 r.

w sprawie ustalenia przeciętnej zawartości skrobi w ziemniakach na kampanję 1935/36.

Na podstawie § 131 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 746) podaje się do wiadomości, co następuje:

Przeciętną zawartość skrobi w ziemniakach ustala się dla całego Państwa na kampanję 1935/36 w wysokości 17,4%.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 stycznia 1936 r. Nr. 23, poz. 36).

113.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1936 r.

L. D. III. 233/1/36

w sprawie budżetów związków samorządowych na r. 1936/37.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości okólnik Nr. 1, wydany przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu z dnia 2 stycznia 1936 r. Nr. S. F. 11/15/5, o gospodarce finansowo-budżetowej oraz ustalaniu i zatwierdzaniu preliminarzy budżetowych związków samorządowych na rok 1936/37.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Ivanka.*

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. S. F. 11/15/5

O gospodarce finansowo-budżetowej oraz ustalaniu i zatwierdzaniu preliminarzy budżetowych związków samorządowych na rok 1936/37.

Warszawa, dnia 2 stycznia 1936 r.

OKÓLNIK Nr. 1.

Do P. P.
Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Starostów Krajowych w Poznaniu i Toruniu, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

W okólniku Nr. 84 z dnia 12 grudnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 39, poz. 220) wskazałem na konsekwencje, wynikające zarówno z postanowień dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr. 88, poz. 544), jak i z postanowień dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. „w sprawie obniżenia komornego oraz zmiany ustawy o ochronie lokatorów" i „o podatku od lokali" (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 504, 505). Zarazem w tymże okólniku zwróciłem uwagę na konieczność odpowiedniego obniżenia wydatków związków samorządowych, a to celem utrzymania równowagi budżetowej tych związków. Wymieniony okólnik zawiera zatem ogólne wskazania co do zaprojektowania preliminarzy budżetowych na rok 1936/37.

Uzupełniając powyższe ogólne wskazania, w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu, udzielam związkom samorządowym i podlegającym mi władzom nadzorczym nad samorządem następujących bardziej szczegółowych wskazówek co do ustalania i zatwierdzania preliminarzy budżetowych związków samorządowych na rok 1936/37.

1. Jednem z podstawowych zadań obecnej akcji Rządu, podjętej w celu uzdrowienia życia gospodarczego, jest zmniejszenie rozpiętości cen produktów przetwórczych w stosunku do poziomu cen produktów rolnych. Zrealizowanie tego zadania wymaga ścisłej koordynacji polityki skarbowej związków samorządowych z założeniami polityki gospodarczej Rządu. Koordynacja ta ze strony związków samorządowych powinna wyrazić się przedewszystkiem przez odpowiednie obniżenie opłat za korzystanie z urządzeń komunalnych oraz cen za wytwory przedsiębiorstw komunalnych, zwłaszcza posiadających bardziej ważkie znaczenie gospodarcze; chodzi tu przedewszystkiem o zniżkę cen za prąd elektryczny, wodę, gaz świetlny, koks, komunikację i t. p. oraz o zastosowanie specjalnych zniżek (rabatów) dla potrzeb warsztatów przemysłowych, rzemieślniczych i handlowych. Obniżenie tego rodzaju cen zwiększa liczbę korzystających z usług i wytworów przedsiębiorstw, co — jak wykazała niejednokrotnie praktyka — wyrównywuje ubytek dochodów, jaki wynikłby przy niezmienionych rozmiarach spożycia.

W związku z omówionem w okólniku Nr. 84 z dnia 12 grudnia 1935 r. zniesieniem opłat mytniczych, mostowych, opłat t. zw. kopytkowych, rogatkowych i postojowych oraz obniżeniem opłat za korzystanie z urządzonych targowisk — celem poczynienia ułatwień dla wymiany towarowej — powinno nastąpić również odpowiednie obniżenie opłat za korzystanie ze specjalnych urządzeń targowych jak: hale, kramy miejskie, lokale sklepowe, składy publiczne, wagi i t. p. Ponadto przypominam, iż opłaty targowe i rzeźniane winny być bezwarunkowo dostosowane do zasad wyrażonych w instrukcji z dnia 4 kwietnia 1935 r. Nr. A. pr. 60-1-7 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 15, poz. 80).

O wypadkach niedostatecznego obniżenia omawianych sum i opłat właściwa władza nadzorcza powinna przy sposobności zatwierdzania budżetu — na podstawie art. 27 ust. 3) względnie art. 28 ust. 3) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) w brzmieniu art. 5 pkt. 6 i 7 dekretu o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi — zażądać odpowiedniego obniżenia ich wysokości.

2. Obniżenie dochodów, wynikające z wymienionych na wstępie aktów ustawodawczych jak i z obniżki cen i opłat za korzystanie z urządzeń i przedsiębiorstw komunalnych, częściowo będzie mogło być zrekompensowane obniżeniem kredytów osobowych na skutek wprowadzenia nowych przepisów uposażeniowych, które to obniżenie — jak to wskazałem w okólniku Nr. 84 — należy szacować w wysokości obecnego specjalnego podatku od wynagrodzeń. Kredyty na wydatki rzeczowe powinny ulec redukcji na skutek obniżenia się ogólnego poziomu cen.

Zmniejszenie kredytów osobowych i rzeczowych, wynikające z oddziaływania na gospodarkę samorządową czynników zewnętrznych, tylko częściowo będzie mogło wyrównać uszczuplenie dochodów związków samorządowych; dlatego też właściwe organa związków samorządowych winny przeprowadzić dalszą samodzielną akcję oszczędnościową celem uzyskania równowagi budżetowej. Wprawdzie tego rodzaju akcja oszczędnościowa prowadzoną jest już w związkach samorządowych od szeregu lat, to jednak nie wyklucza ona możliwości dalszych oszczędności, leżących przedewszystkiem w płaszczyźnie racjonalizacji administracji i gospodarki samorządowej. Oszczędności te powinny objąć wydatki zarówno osobowe, jak i rzeczowe.

Jako szczególnie cenną i pożądaną w zakresie obniżania wydatków uznaję inicjatywę własną związków samorządowych, wobec czego uchwały organu stanowiącego związku samorządowego, obniżające kredyty budżetowe, nie powinny być przy zatwierdzaniu budżetu przez władzę nadzorczą kwestjonowane, chyba że za tem przemawia niewątpliwie wzgląd na ważny interes publiczny.

3. W związku z prowadzoną akcją oszczędnościowo - oddłużeniową zwracam uwagę, że termin, do którego może być wszczęte postępowanie oddłużeniowe, wygasa z dniem 1 kwietnia 1936 r. i że postępowanie, wszczęte po tym terminie, nie będzie miało skutków prawnych (art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846). Wobec tego jest rzeczą konieczną, aby związki samorządowe, posiadające znaczne zadłużenie, którego obsługa nie mieści się w ich budżetach — pomimo wykorzystania wszystkich źródeł dochodowych i wprowadzenia najdalej idących oszczędności — do tego terminu zgłosiły odpowiednio uzasadnione wnioski o zastosowanie do nich postępowania oddłużeniowego.

4. Jeżeli chodzi o bardziej konkretne wskazówki co do obniżenia wydatków osobowych — poza obniżeniem wynikającem ze zmiany przepisów uposażeniowych — to pewne możliwości tego obniżenia widzę w redukcji pracowników, podporządkowanej względem społecznym i doborowi personelu. Redukcja ta powinna objąć pracowników, dla których praca w związku samorządowym nie jest podstawą egzystencji (osoby pobierające emeryturę, zajmujące parę posad, osoby, których współmałżonek względnie

współmałżonka posiada źródło dochodu wystarczające na utrzymanie rodziny, córki i synowie zamożnych rodziców i t. p.), a zwłaszcza tych, którzy zatrudniani są bez koniecznej potrzeby dla związku samorządowego, bądź nie posiadają odpowiednich kwalifikacyj dla wykonywania powierzonych im zadań. Natomiast akcja oszczędnościowa nie powinna zamykać drogi do pracy w samorządzie młodym siłom pracowniczym, posiadającym odpowiedni cenzus naukowy. Dostęp tego elementu do pracy w związkach samorządowych powinien być ułatwiony, element ten bowiem powinien objąć — w ramach potrzeb samorządu — stanowiska zajmowane dziś przez osoby, dla których praca w samorządzie nie jest istotną potrzebą. Między innemi celem ułatwienia dostępu wymienionym młodym siłom wojewódzka władza nadzorcza winna w drodze odpowiednich starań zapewnić słuchaczom Instytutu Pracy Samorządu Terytorjalnego co najmniej 6 praktyk wakacyjnych na obszarze województwa w gminach wiejskich, małych miastach i powiatowych związkach samorządowych na okres dwumiesięczny z wynagrodzeniem w kwocie 75 — 100 zł. miesięcznie. O przewidzianych praktykach wakacyjnych należy w terminie do 1 czerwca 1936 r. powiadomić Instytut Pracy Samorządu Terytorjalnego (Warszawa, Koszykowa 11).

Oszczędności w wydatkach na uposażenie pracowników nie powinny doprowadzać do wypłacania wynagrodzeń niewspółmiernie niskich do zakresu czynności i obowiązków pracowników, jak to ma miejsce na terenie niektórych gmin wiejskich województw południowych i zachodnich. W związku z tem przy sposobności zatwierdzania budżetów tych gmin przez władzę nadzorczą, władza ta winna zastrzec podwyższenie wynagrodzenia sekretarza gminnego do minimum brutto 100 zł. miesięcznie w wypadkach, w których wynagrodzenie do tej normy nie dosięga. Zatwierdzenie kredytu, przewidującego uposażenie sekretarza gminnego nie dosięgające tej normy uważam za dopuszczalne jedynie w wypadku wyrażenia zgody przez Pana Wojewodę.

5. Jeżeli chodzi o obniżenie wydatków rzeczowych, to przedewszystkiem winny być zredukowane do minimum wydatki o charakterze reprezentacyjnym. Wydatki te uważam za dopuszczalne jedynie w budżetach administracyjnych związków samorządowych wojewódzkich i powiatowych oraz większych miast wydzielonych, niemniej jednak obecnie nawet w tych związkach samorządowych zaniechać należy dokonywania wydatków z okazji uroczystości, wizytacyj i obchodów.

6. Stwierdziłem na podstawie sprawozdań inspekcyjnych, iż w ostatnich latach (1934 — 1936) niektóre powiatowe związki samorządowe zakupywały samochody osobowe mimo, iż związki te uprzednio były już zaopatrzone w tego rodzaju środki lokomocji i mimo, iż w okólniku Nr. 125 z dnia 13 grudnia 1933 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21, poz. 293) wskazałem na konieczność ograniczenia liczby samochodów. Ponadto sprawozdania inspekcyjne wykazały, iż niektóre związki samorządowe posiadają świeżo nabyte kosztowne samochody pochodzenia zagranicznego.

W związku z powyższem proszę P. P. Wojewodów o bezwarunkowe dopilnowanie przy sposobności zatwierdzania budżetów, aby zarówno powiatowe związki samorządowe, jak i miasta ograniczyły odpowiednio liczbę samochodów osobowych, przyczem jako normalny typ samochodu osobowego dla potrzeb związku samorządowego uważam samochód marki krajowej „Polski Fiat" wzór 518. Zwracam również uwagę na konieczność ograniczenia liczby podróży służbowych członków zarządu i pracowników związków samorządowych do wypadków nieodzownych.

7. W związku z uszczupleniem dochodów powiatowych związków samorządowych, wynikającem z postanowień dekretu o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi, dochody tych związków z trudnością będą mogły wystarczyć na zaspokojenie nawet najbardziej koniecznych potrzeb samorządu powiatowego. Wobec tego, iż według posiadanych przez Ministerstwo wiadomości w wielu wypadkach władze administracji ogólnej obarczają powiatowe związki samorządowe wydatkami nie wchodzącemi w zakres działalności tych związków, podkreślam konieczność zaniechania na przyszłość przerzucania tego rodzaju wydatków na związki samorządowe. Dotyczy to przedewszystkiem różnego rodzaju wydatków rzeczowych.

8. Oszczędności w działach specjalnych administracji związków samorządowych (drogi, oświata, zdrowie, opieka społeczna, popieranie rolnictwa) winny być osiągnięte możliwie z utrzymaniem pod względem rzeczowym obecnego zakresu działalności związków samorządowych. W szczególności zmniejszenie wydatków, związanych z popieraniem rolnictwa, winno odbywać się z jak największą ostrożnością i możliwie w jak najbardziej ograniczonych rozmiarach. Również specjalną ostrożność należy zachować przy wyszukiwaniu oszczędności w wydatkach na opiekę społeczną i zdrowie publiczne, przyczem wskazane jest, aby oszczędności, które niewątpliwie powstaną w tych działach wskutek obniżenia cen szeregu artykułów pierwszej potrzeby (artykuły spożywcze, opałowe), obracane były — o ile na to pozwala równowaga budżetowa — na zaspokojenie potrzeb z zakresu opieki społecznej i zdrowia publicznego.

Ze względu na gospodarcze i państwowe znaczenie akcji przysposobienia rolniczego — powiatowe związki samorządowe powinny nadal przewidywać — o ile pozwala na to równowaga budżetowa — odpowiednie kwoty na prace przysposobienia rolniczego, a w szczególności na utrzymanie powiatowego instruktora przysposobienia rolniczego, ewentualnie w for-

mie udzielonego na ten cel zasiłku dla organizacyj rolniczych lub szkoły rolniczej.

9. Zgodnie z art. 7 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o państwowym podatku od uboju (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 614) i § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88,poz. 684) w gminach nie utrzymujących rzeźni — państwowy podatek od uboju obowiązane są pobierać nie gminy, a organa pobierające opłaty za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa. Ze względu, iż obowiązek ten połączony jest z dodatkowemi czynnościami i możliwemi stratami, uzasadnionem jest, aby pobierający podatek lekarze weterynaryjni i oglądacze otrzymywali z tego tytułu wynagrodzenie dodatkowe w tych przypadkach, gdzie umowa służbowa z organem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa została zawarta przed wejściem w życie ustawy o państwowym podatku od uboju względnie gdzie umowa nie zawiera postanowienia, że pobieranie podatku należy do obowiązków służbowych tegoż organu badania. W omawianych przypadkach uważam za właściwe, aby pobierający wymieniony podatek lekarze weterynaryjni i oglądacze — o ile otrzymują znaczki do pobierania podatku od uboju od związków samorządowych—otrzymywali 1,5% wpływów z podatku od uboju, czyli połowę zwrotu kosztów poboru, przewidzianego w art. 7 pkt. 2 wyżej wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, pozostałe zaś 1,5% tych wpływów przypadłoby wówczas na rzecz właściwego związku samorządowego. Natomiast, o ile urzędowy organ badania sam bezpośrednio zakupuje w urzędach skarbowych znaczki do pobierania podatku od uboju, uważam za słuszne, aby organ ten otrzymywał 3% wpływów pobranego podatku, gdyż wówczas całkowite ryzyko i koszty poboru podatku ponosi organ urzędowego badania.

10. Wojewódzkie i powiatowe związki samorządowe oraz miasta wydzielone, z wyjątkiem m. st. Warszawy, winny zapreliminować w dziale I wydatków zwyczajnych budżetu administracyjnego tytułem rocznej składki do Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorjalnego 1,5‰ (półtora promille) sumy wydatków zwyczajnych budżetu administracyjnego i 1‰ (jeden promille) łącznej sumy wydatków zwyczajnych budżetu przedsiębiorstw oraz dochodów budżetów zakładów, wyodrębnionych z budżetu administracyjnego.

11. W preliminarzach budżetowych związków samorządowych na rok 1936/37 należałoby — w granicach równowagi budżetowej — uwzględnić kredyty na konieczne potrzeby ochrony przeciwpożarowej w szczególności na zaopatrzenie straży pożarnych w niezbędny sprzęt (środki lokomocji, sikawki, motopompy etc.) zwłaszcza w wypadkach przyznania subwencyj przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych na częściowe pokrycie tego rodzaju wydatków. Wskazanem jest również dążenie związków samorządowych do przyczyniania się w tworzeniu zbiorników wody (stawów), a to ze względu na zapewnienie odpowiedniego zapasu wody na wypadek pożaru i możliwość zamortyzowania tego rodzaju wydatku w drodze zaprowadzenia gospodarstwa rybnego w urządzonym stawie (zbiorniku wody).

W sprawie uzyskiwania kredytów przy nabywaniu droższego sprzętu przeciwpożarowego związki samorządowe będą się porozumiewać bezpośrednio z Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych, który w tych sprawach otrzymuje bezpośrednie wskazówki od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Zaznaczam również, iż nie należy skreślać w budżecie powiatowego związku samorządowego kredytu na utrzymanie powiatowego instruktora pożarniczego względnie zasiłku na ten cel dla oddziału powiatowego związku straży pożarnych, o ile równowaga budżetowa pozwala na utrzymanie tego rodzaju wydatku. Oczywiście, możliwem jest obejmowanie przez jednego instruktora dwóch powiatów, jeżeli względy techniczne nie stoją temu na przeszkodzie.

12. Mimo znacznego zmniejszenia się napływu spraw do powiatowych urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich, obecny stan prac oddłużeniowych w rolnictwie nie pozwala jeszcze na zlikwidowanie tych urzędów, wobec czego powiatowe związki samorządowe — zgodnie z obowiązkiem przewidzianym w art. 29 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 109, poz. 974) — w dalszym ciągu winny w porozumieniu z właściwem wojewódzkiem biurem do spraw finansowo-rolnych preliminować odpowiednie kwoty na pokrycie kosztów utrzymania powiatowego urzędu rozjemczego, choćby nawet kwoty te przewyższały wpływające na budżet powiatowego związku samorządowego opłaty za czynności tego urzędu. Rzecz prosta, iż w takich wypadkach wskazanem jest, aby omawiane wydatki zapreliminowane zostały z jak najbardziej skrupulatnem zastosowaniem zasady oszczędności.

13. Podtrzymuję w całej rozciągłości zalecenia co do ograniczenia wydatków o charakterze subwencyjnym, zamieszczone w okólniku Nr. 8 z dnia 8 lutego 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 5, poz. 28) z zastrzeżeniem utrzymania — w granicach równowagi budżetowej — subwencyj na cele wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, Ligę Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej i Polski Czerwony Krzyż oraz zamieszczenia subwencji na Fundusz Obrony Morskiej. Ze względu na wielkie znaczenie dla Państwa propagandy idei morza wśród najszerszych warstw ludności wskazanem jest możliwie powszechny udział związków samorządowych w subwencjonowaniu tej instytucji, wyrażający się — o ile chodzi o małe związki samorządowe — choćby w kwotach nieznacznych.

Poza tem mogą być preliminowane subwencje dla Centralnego Komitetu Uczczenia Pamię-

ci Marszałka Józefa Piłsudskiego i Towarzystwa Przyjaciół Młodzieży Akademickiej.

Ograniczenia subwencyjne nie dotyczą składek na centralne zrzeszenia samorządowe (Związek Miast Polskich, Związek Powiatów Rzeczypospolitej Polskiej, Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej), dla których preliminowane w budżetach składki powinny być przez władze nadzorcze utrzymane.

Również władza nadzorcza nie powinna czynić przeszkód w utrzymaniu kredytu na przystąpienie związków samorządowych w charakterze udziałowców do Gospodarczego Zrzeszenia Samorządu Terytorjalnego.

14. Wobec stwierdzenia przez jedną z Okręgowych Izb Kontroli wypłacania przez niektóre zarządy związków samorządowych wynagrodzeń kierownikom urzędów skarbowych za prace związane z wymiarem i poborem dodatków komunalnych do podatków państwowych, zwracam uwagę na niewłaściwość obciążania budżetów związków samorządowych tego rodzaju wydatkami, wymiar bowiem dodatków komunalnych do podatków państwowych, jak również egzekucja danin komunalnych należy do normalnego zakresu czynności urzędów skarbowych, obowiązujące zaś w tym względzie przepisy nie przewidują wypłacania z budżetów samorządowych z tego tytułu jakichkolwiek wynagrodzeń.

15. Ze względu na doniosłą rolę teatru i kinoteatru w całokształcie zagadnień oświatowo - wychowawczych wojska — celem udostępnienia żołnierzom, odbywającym służbę wojskową w większych miastach, korzystania z teatrów i kinoteatrów według minimalnych cen za bilety wstępu, — wskazanem jest, aby miasta zwolniły bilety wstępu dla żołnierzy od podatku widowiskowego. Z uwagi jednak na konieczność prowadzenia odpowiedniej kontroli wpływów podatkowych, inkasowanych przez przedsiębiorcę widowiskowego, zwolnienie od podatku widowiskowego mogłoby być ograniczone do wypadków grupowego korzystania żołnierzy z teatru względnie kinoteatru po uprzedniem ze strony władzy wojskowej powiadomieniu zarządu miejskiego (wydziału podatkowego) o liczbie żołnierzy, mających skorzystać z biletów wstępu, wolnych od podatku widowiskowego.

16. Przy sposobności zatwierdzania budżetów związków samorządowych, władze nadzorcze winny dopilnować, aby w wypadkach zastępczego wykonywania przez związki samorządowe czynności wojewódzkich biur Funduszu Pracy (art. 9 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 849) — koszty wykonywania powyższych czynności, jak również zwroty tych kosztów były w całości obejmowane budżetem związku samorządowego. Praktykowane w niektórych związkach samorządowych zarachowvwanie tego rodzaju wpływów i wydatków na sumy pozabudżetowe winno być bezwarunkowo wykluczone, jako niedopuszczalne ze względu na przepisy § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 11, poz. 71).

17. Dodatki do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji — po uwzględnieniu zmian w podziale tych dodatków, wprowadzonych w art. 5 p. 2 dekretu o obniżeniu danin komunalnych, — należy preliminować na okres budżetowy 1936/37 biorąc pod uwagę wpływy za 1935 r. i opierając się na danych z powszechnego spisu ludności z 1931 r. — na 1 mieszkańca miasta — 55 gr, na 1 mieszkanca powiatowego związku samorządowego z wyłączeniem ludności miast — 25,2 gr, na 1 mieszkańca gminy wiejskiej — 8,4 gr.

Anagolicznie dodatki do scalonego podatku przemysłowego należy preliminować na 1 mieszkańca miasta — 11,4 gr, na 1 mieszkańca powiatowego związku samorządowego z wyłączeniem ludności miast — 5,1 gr, na 1 mieszkańca gminy wiejskiej — 1,7 gr.

18. Wobec zniesienia udziału samorządu wojewódzkiego we wpływach dodatku do podatku gruntowego (art. 5 pkt. 5 dekretu o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi) i w związku z pkt. 2 wyjaśnień okólnika Nr. 84 z dnia 12.XII. 1935 r., wymieniony dodatek z obszaru miast niewydzielonych może być wykorzystywany na rzecz miast do wysokości 70%, a na rzecz powiatowych związków samorządowych do wysokości 20%, w miastach wydzielonych zaś jedynie na rzecz miast w wysokości 90% państwowego podatku gruntowego.

19. W preliminarzach budżetowych na okres budżetowy 1936/37 nie należy uwzględniać podwyżki udziału w państwowym podatku dochodowym. Również nie należy preliminować zapomóg z funduszu pożyczkowo - zapomogowego, póki nie zostaną one formalnie przyznane; — do czasu przyznania zapomogi i niemożności zrównoważenia budżetu bez niej w wypadkach wyjątkowych władza nadzorcza przed zatwierdzeniem budżetu może zwrócić się do komunalnego funduszu pożyczkowo - zapomogowego (Polski Bank Komunalny w Warszawie, plac Napoleona 7) o wyjaśnienie możliwości przyznania zapomogi.

Przypominam również, iż uchwały o podatku inwestycyjnym będą zatwierdzane jedynie w wypadkach wyjątkowych, przyczem obecnie podatkiem tym nie może być objęty podatek od lokali, bowiem stosownie do brzmienia postanowień dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 505) udział miast w tym podatku określony został w procentowym stosunku do wpływów, a nie do komornego.

20. Stwierdziłem niejednokrotnie, że zarządy związków samorządowych w trakcie wykonywania budżetu nie liczą się z wysokością kre-

dytów zapreliminowanych w poszczególnych paragrafach, a nawet nieraz z wysokością sumy kredytów działów budżetowych i dokonywują wydatków na własną rękę bez wyjednywania uprzednio stosownej uchwały organu stanowiącego i zatwierdzenia władzy nadzorczej. Postępowanie takie jest niezgodne z przepisami §§ 1, 43 i 44 rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 11, poz. 71), a poza tem pogarsza sytuację finansową związku samorządowego i specjalnie w tych związkach, które będą miały ustalone plany oddłużenia, może wykonanie tych planów uczynić nierealnem. Celem niedopuszczania do takiego stanu rzeczy uważam za konieczne, aby władze nadzorcze kontrolowały wykonywanie budżetu, a to albo w drodze dorywczej lustracji na miejscu, albo nawet w wyjątkowych wypadkach w drodze zarządzenia przedstawiania sobie w określonych terminach prowizorycznych sprawozdań rachunkowych za okresy miesięczne lub kwartalne.

Władza nadzorcza ze swej strony winna powstrzymywać się od wysuwania pod adresem związków samorządowych zaleceń dokonywania wydatków w budżecie nieprzewidzianych. W tym względzie uważam za wskazane, aby P. P. Wojewodowie zarządzili, iż wszelkie polecenia lub zalecenia w stosunku do związków samorządowych zarówno natury ogólnej, jak i skierowanej indywidualnie—o ile spowodować one mogą nowy wydatek względnie zwiększenie wydatku dotychczasowego — były uzgadniane uprzednio z wydziałem samorządowym urzędu wojewódzkiego. Podobne polecenia wydziałów powiatowych w stosunku do miast niewydzielonych i gmin wiejskich musiałyby być uprzednio aprobowane przez Pana Wojewodę.

Podkreślam, iż władze nadzorcze przy zatwierdzaniu budżetów związków samorządowych winny zaniechać wysuwania zaleceń, których wykonanie zwiększyć mogłoby wydatki tych związków.

Zechcą P. P. Wojewodowie polecić Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych podanie powyższych wskazówek do wiadomości zarządów gmin wiejskich i miast niewydzielonych oraz dopilnować ich wykonania przez związki samorządowe, znajdujące się na terenie podległego Im województwa.

Minister:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

114.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 33608/3/35

w sprawie wywozu mięsa i przetworów mięsnych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W celu jednolitego postępowania przy odprawie celnej wywozowej mięsa i przetworów mięsnych, objętych pozycjami 24 — 29 i uwagą 2 do grupy III taryfy celnej wywozowej, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873), wyjaśnia się, co następuje:

1) mięso baranie, cielęce, wieprzowe i wołowe—świeże, solone i mrożone, w stanie nieprzerobionym (poz. 24); bekony (poz. 25); peklowane szynki i przetwory mięsne (poz. 26); szynki wędzone, również w opakowaniu hermetycznem, przetwory mięsne: wędzone, suszone lub konserwowane, również w puszkach (poz. 27); słonina solona lub wędzona (poz. 28) oraz smalec (poz. 29) — podlegają zwolnieniu od cła przy wywozie, o ile transporty tych towarów są zaopatrzone w należycie wystawione i podpisane przez upoważnione do tego osoby zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Wzory zaświadczeń na wolny od cła wywóz wymienionych artykułów oraz nazwiska i wzory podpisów względnie facsimile urzędników Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważnionych do podpisywania tych zaświadczeń, przesyła Dyrekcjom Ceł bezpośrednio Ministerstwo Przemysłu i Handlu z odpowiedniemi wyjaśnieniami co do terminów obowiązywania zaświadczeń danego wzoru.

2) Ministerstwo Przemysłu i Handlu zreguły nie podaje w zaświadczeniach wagi przeznaczonych do wywozu mięsa i przetworów mięsnych; wagę tę (cyfrą i słowami) obowiązany jest wpisać eksporter do tekstu zaświadczenia przed odprawą celną.

Jedynie przy wywozie do Anglji bekonów, szynek peklowanych, szynek w puszkach oraz peklowanych przetworów mięsnych zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu wystawiane są na określoną zgóry wagę: 100, 200, 500, 1000, 2000, 5000, 10000 i 20000 kg, przyczem waga ta oznaczona jest w tekście zaświadczenia cyfrą i słowami, a nadto powtórzona dużą kolorową cyfrą, nadrukowaną na zaświadczeniu.

Każde zaświadczenie odnosi się tylko do danego transportu, a zatem, w razie wywozu ilości mniejszych od podanych w zaświadczeniu, strona traci prawo do wywiezienia bez cła za tem samem zaświadczeniem w innym transporcie niewykorzystanych ilości. Za nadwyżki wagi należy pobierać cło. W tych jednak przypadkach, gdy w zaświadczeniach byłaby podana waga netto, a nadwyżka nie przekraczała wagi bezpośredniego opakowania, zaświadczenie powinno być honorowane.

3) Zaświadczenie na wolny od cła wywóz wystawia się w jednym egzemplarzu. Składa się ono z dwóch części: 1) właściwego zaświadczenia (I-lewy odcinek), które służy urzędowi celnemu za podstawę do zwolnienia od cła, i 2) potwierdzenie zwolnienia od cła danego transportu (II-prawy odcinek). Właściwe zaświadczenie (odcinek I) dołącza urząd celny trwale do zgłoszenia celnego wywozowego. Odcinek II, po wpisaniu do niego; daty odprawy wywozowej, pozycji rejestru wywozu, faktycznie wywiezionej ilości, firmy eksportera, stacji lub portu załadowania, Nr. wagonu względnie nazwy statku i kraju przeznaczenia, a następnie po ostemplowaniu odcinka pieczęcią urzędu celnego i zaopatrzeniu go w podpis naczelnika urzędu celnego lub jego zastępcy, wysyła urząd celny co 7 dni przy spisie do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

4) Przy rewizji celnej urząd celny powinien zbadać, czy zgłoszony do odprawy wywozowej towar zgadza się ze zgłoszeniem celnem wywozowem (kwitem celnym), dokumentami przewozowemi i zaświadczeniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Wagę wymiarową podanych wyżej towarów stanowi — **waga netto**, z wyjątkiem bekonów, szynek w puszkach oraz wszelkich przetworów mięsnych w hermetycznem opakowaniu, przy których wywozie, jako wagę wymiarową, należy przyjmować wagę towaru wraz z bezpośredniem opakowaniem.

5) Zaświadczenia są ważne tylko w terminach w nich określonych. Zaświadczenia po terminie ich ważności mogą być honorowane na skutek specjalnego pisma względnie telegramu Ministerstwa Przemysłu i Handlu do urzędu celnego.

Zaświadczenie ze śladami podskrobań, poprawek lub przekreśleń (z wyjątkiem przewidzianym w tekście) nie mogą być honorowane przez urząd celny.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

115.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1655/2/36

w sprawie pobierania opłat, przewidzianych w p. 7 § 45 i p. 6 § 231 przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z okólnikiem z dnia 16 lipca 1935 r. L. D. IV. 16815/2/35 w sprawie przekazywania opłat, przewidzianych w p. 7 § 45 i p. 6 § 231 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 23, poz. 532 z 1935 r.), wyjaśnia się, że sprawy uiszczania przez strony kosztów przesłania z Ministerstwa Skarbu do Urzędów Celnych prób, dotyczących informacyj taryfowych oraz orzeczeń taryfowych, które nie uwzględniają zażaleń stron, załatwia Ministerstwo Skarbu bezpośrednio ze stronami.

Jednocześnie poleca się zwracać uwagę na dokładne podawanie w protokółach nazw i adresów stron.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

116.

OKÓLNIK T. 6 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 944/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy taryfikacji lodowni pokojowych z urządzeniem chłodniczem).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Ze względu na to, że pokojowe lodownie z urządzeniem chłodniczem są różnych systemów i o różnych urządzeniach, clenie ich w Urzędach Celnych nasuwa pewne trudności. Wobec tego

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że lodownie pokojowe z urządzeniem chłodniczem należy clić w zależności od poszczególnych części urządzenia, a mianowicie: silnik elektryczny lub elektrokompresor według pozycji 1099 taryfy celnej, elektryczne nagrzewacze oporowe według poz. 1114 taryfy celnej, grzejniki gazowe według poz. 1027 punktu 3 taryfy celnej, kompresor według poz. 1051 taryfy celnej, skraplacz, parownik według poz. 1083 taryfy celnej, wreszcie izolowana szafa — według materjału i stopnia wykończenia.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 stycznia 1936 r. Nr. 23, poz. 35).

117.

OKÓLNIK T. 4 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 229/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1169 p. 5).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Liczniki mechaniczne, sprowadzane oddzielnie, chociażby przeznaczone następnie do wbudowania ich, np. do bilardów lub t. p. gier towarzyskich, należy clić według pozycji 1169 punktu 5 taryfy celnej, jako tam wymienione. Takież liczniki, wbudowane do bilardu lub innej podobnej gry towarzyskiej, należy clić razem z bilardem lub t. p. według odnośnej pozycji taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 stycznia 1936 r. Nr. 23, poz. 37).

118.

OKÓLNIK T. 8 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 449/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 97, 431, 598, 599, 603, 699 i 715).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Wyschnięty sok drewna Fraxinus ornus, znany w handlu pod nazwą „manna", podlega odprawie celnej według poz. 97 p. 1 taryfy celnej.

2) Alkohol benzylowy, jako produkt posiadający aromatyczny zapach i z tego względu używany do aromatyzowania wyrobów kosmetycznych, należy clić według poz. 431 p. 2 taryfy celnej.

3) Szale wełniane utkane z przędzy wełnianej (nieczesankowej lub czesankowej), chociażby posiadały zakończenia w postaci występujących poza brzeg tkaniny końców osnowy lub wątku, nie powiązanych we frendzle, należy clić jako tkaniny wełniane według poz. 598 punktu i litery odpowiednich, o ile są wykonane z przędzy nieczesankowej, i według poz. 599 punktu i litery odpowiednich, o ile są wykonane z przędzy czesankowej.

Szale wełniane, utkane chociażby częściowo z szenili wełnianej, należy clić według poz. 603 taryfy celnej.

Wymienione wyżej szale obrębione lub zakończone frendzlami, otrzymanemi przez powiązanie występujących poza brzeg tkaniny końców nitek tworzących szal (tkaninę), należy clić według wskazanych wyżej pozycyj taryfy celnej z zastosowaniem uwagi 22 uwag ogólnych do działu VIII taryfy celnej.

Szale otrzymane drogą zszywania wykrojów z tkanin wełnianych należy clić według poz. 715 taryfy celnej jako konfekcję.

Szale wełniane dziane, nawet zszyte z wykrojów, należy clić według poz. 699 punktu i litery odpowiednich.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 stycznia 1936 r. Nr. 24, poz. 38).

119.

OKÓLNIK T. 10 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 996/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 561).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Przędza z jedwabiu naturalnego na kanetkach, szpulkach (cewkach) i t. p. przeznaczona do fabrycznego użytku, niezależnie od wagi (czy powyżej czy poniżej 20 g), o ile nie została poddana dodatkowemu procesowi przewijania, podlega cłu od wagi netto według odpowiedniego punktu i litery poz. 561 taryfy celnej bez zastosowania uwagi 2 do tejże pozycji.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika tracą moc sprzeczne z nim wyjaśnienia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 stycznia 1936 r. Nr. 24, poz. 39).

120.

OKÓLNIK T. 9 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 450/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 594 p. 9).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Za przędzę wełnianą ozdobnie nitkowaną, wymienioną w poz. 594 p. 9 taryfy celnej, należy uważać taką przędzę, która na specjalnych skręcarkach (efekt-skręcarkach) otrzymała ozdoby w formie pęczków, kulek, pętelek, oczek, zgrubień i t. p. utworzonych z nitek tejże przędzy.

Przędza wełniana ozdobnie nitkowana posiada na swej długości różną grubość.

Natomiast przędza utworzona z różnobarwnych włókien, albo nitkowana z różnobarwnej przędzy pojedyńczej, aczkolwiek posiada wygląd ozdobny, nie może być jednak clona jako przędza ozdobnie nitkowana, gdyż wygląd ozdobny nie powstał skutkiem ozdobnego nitkowania, a tylko przez przędzenie różnobarwnych włókien lub zwykłe skręcenie pojedyńczych różnobarwnych nitek.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 31 stycznia 1936 r. Nr. 25, poz. 41).

121.

OKÓLNIK T. 12 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 997/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 488 i 1226).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Masy plastyczne sztuczne na podłożu fenoli, chociażby nadchodziły z zagranicy pod innemi nazwami handlowemi, niż „bakelit", należy clić według odpowiedniej litery punktu 1 poz. 488 taryfy celnej.

Według pozycji 488 p. 2 taryfy celnej należy clić masy plastyczne sztuczne na podłożu innem, niż fenole.

2) Części zatrzasków metalowych, objętych poz. 1226 taryfy celnej, wykonane z metali i mas plastycznych, należy clić na podstawie uwagi 2 do grupy 82 taryfy celnej, według poz. 1226 p. 2 taryfy celnej nawet wtedy, gdy waga masy plastycznej jest większa niż waga metalu.

Części zatrzasków, wykonane z mas plastycznych i nie połączone z częściami metalowemi zatrzasków, należy clić, jako wyroby z mas plastycznych, według poz. 1210 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika tracą moc sprzeczne z nim wyjaśnienia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 lutego 1936 r. Nr. 27, poz. 45).

122.

OKÓLNIK T. 11 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 625/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1032 taryfy celnej).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Sprężyny stalowe i z innych nieszlachetnych metali, chociażby stanowiące części składowe różnego rodzaju maszyn i aparatów, podlegają ocleniu według poz. 1032 p. odpow. taryfy celnej, gdyż ta pozycja obejmuje wszelkiego rodzaju sprężyny niezależnie od ich przeznaczenia, a więc i maszynowe.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 3 lutego 1936 r. Nr. 27, poz. 44).

123.

OKÓLNIK T. 5 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 806/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1111 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Specjalne przenośne lampy, używane przy badaniach mikroskopowych, projekcyjnych i t. p., ze względu na to, że przeznaczeniem ich jest rzucanie snopu światła w pewnym kierunku, t. j. działanie ich jest analogiczne z działaniem prożektora, — podlegają ocleniu według poz. 1111 taryfy celnej, narówni z prożektorami.

Sprzeczne z niniejszem wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 lutego 1936 r. Nr. 28, poz. 49).

124.

OKÓLNIK T. 13 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1184/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 964).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Prowadnice do drzwi przesuwalnych marki „Renova", „Perkeo" i t. p., składające się z szyny żelaznej, po której przesuwa się na kulkach żelazna listwa z łapami do przymocowania drzwi, należy clić według poz. 964 punktu i litery odpowiednich taryfy celnej, jako wyroby żelazne obrobione osobno niewymienione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 lutego 1935 r. Nr. 29, poz. 52).

125.

OKÓLNIK T. 14 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1223/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 677 i 704).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Tkaniny z przędzy papierowej, chociażby lakierowane, barwione, impregnowane, lecz bez domieszki innych materjałów, nawet zastępujące plecionki ze słomki do wyrobu kapeluszy, należy clić według poz. 677 p. 1 taryfy celnej.

Plecionki z przędzy papierowej, chociażby lakierowane, barwione, impregnowane, należy clić według poz. 704 taryfy celnej, narówni z osobno niewymienionemi wyrobami plecionemi z materjałów włóknistych roślinnych.

Tkaniny z przędzy papierowej tem się różnią od plecionek z tejże przędzy, że tkaniny zawsze posiadają osnowę i wątek, przyczem wątek bie-

gnie prostopadle do nitek tworzących osnowę, a plecionki tej charakterystycznej cechy nie posiadają.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika tracą moc sprzeczne z nim wyjaśnienia, a szczególnie p. 4 okólnika z dnia 13 kwietnia 1934 r. T. 17 L. D. IV. 12214/2/34 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 11, poz. 146 z r. 1934).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 6 lutego 1936 r. Nr. 30, poz. 55).

126.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 stycznia 1936 r.

L. D. IV 1429/2/36

w sprawie stosowania stawek konwencyjnych do tkanin wełnianych, objętych p. 1 poz. 599 taryfy celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych, Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Umowa handlowa polsko-angielska z dn. 27 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 380 z r. 1935) w Liście Pierwszej ceł konwencyjnych przewiduje po dwie stawki konwencyjne dla tkanin wełnianych, objętych literami „a", „b" i „c" punktu 1 pozycji 599 taryfy celnej.

Niższe stawki konwencyjne stosuje się do tkanin wełnianych, zawierających przędzę czesankową tylko w osnowie, albo tylko w wątku.

Wyjaśnia się, że stawki te należy stosować również wtedy, gdy osnowa albo wątek wykonane są nie tylko całkowicie, lecz także częściowo z przędzy czesankowej.

Wyższe stawki konwencyjne dotyczą tkanin wełnianych z przędzy czesankowej „innych (oprócz drukowanych po utkaniu)".

Wyjaśnia się, że chodzi tu o tkaniny, w których zarówno osnowa jak i wątek (jednocześnie) zostały wykonane chociażby częściowo z przędzy czesankowej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 lutego 1936 r. Nr. 34, poz. 64).

127.

OKÓLNIK T. 16 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1823/2/36

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1126 p. 1).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Opancerzenie oplotem z drutu rurek izolacyjnych plecionych z materjałów włóknistych, przewidzianych poz. 1126 p. 1 taryfy celnej nie zmienia przynależności taryfowej tych rurek do powyższej pozycji.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 11 lutego 1936 r. Nr. 34, poz. 63).

128.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 35543/3/35

w sprawie ustalania wagi wymiarowej od towarów objętych poz. 403 taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Do wiadomości Ministerstwa Skarbu doszło, że niektóre urzędy celne na wniosek stron ustalają wagę wymiarową towarów objętych poz. 403 taryfy celnej przywozowej (organiczne związki barwiące syntetyczne i t. d.), przez faktyczne wyważanie, podczas gdy faktyczne wyważanie tych towarów—szczególnie zaś barwników anilinowych — może powodować skutki szkodliwe dla zdrowia uczestników rewizji.

Wobec tego, w razie zgłoszenia przez strony wniosków o ustalenie wagi wymiarowej towarów, objętych pozycją 403 taryfy celnej przy-

wozowej, przez ich faktyczne wyważenie, urzędy celne powinny odmawiać faktycznego wyważenia, opierając się na postanowieniach art. 5 ust. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732) oraz § 6 ust. 2 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 833).

W każdym przypadku clenia towarów z poz. 403 taryfy celnej ustalenie wagi wymiarowej winno się odbywać przez potrącenie od wagi brutto procentowego opustu, ustanowionego w urzędowej tabeli tarowej (załącznik do § 4 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

129.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1936 r.

L. D. IV. 35990/3/35

w sprawie zaświadczeń eksportowych, służących za podstawę do zwrotu cła przy wywozie zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy wywozie zagranicę za zwrotem cła zbóż, strączkowych, nasion oleistych, produktów przemiału, grochu polerowanego i słodu zachodzą przypadki, kiedy strona zgłasza do odprawy celnej za jednem zgłoszeniem celnem towar nadany do przewozu w kilku różnych miejscowościach.

W związku z tem powstały wątpliwości, czy przy zgłoszeniu celnem strona powinna przedstawiać urzędowi celnemu osobne zaświadczenia eksportowe na każdy transport nadany do przewozu w poszczególnej miejscowości, czy też może przedstawić jedno zaświadczenie na parę transportów, mimo nadania ich do przewozu w różnych miejscowościach.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że dla zastosowania zwrotu cła obojętnem jest w ilu miejscowościach zgłoszony do odprawy celnej towar został nadany do przewozu. Dlatego też w przypadkach zgłoszenia do odprawy celnej (za jednem zgłoszeniem celnem) towaru, nadanego do przewozu w różnych miejscowościach strona może przedstawić dowolną ilość zaświadczeń eksportowych z tem jednak, że zaświadczenia te, razem wzięte, powinny opiewać na taką ilość towaru, jaka została zgłoszona do odprawy celnej wywozowej, pod rygorami wynikającemi z postanowień § 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 891).

Po dokonaniu odpraw wywozowych urząd celny, przesyłając do Ministerstwa Przemysłu i Handlu odcinki zaświadczeń eksportowych nie wypełnia w tych odcinkach rubryki „wysłanego z" i „w wagonie Nr. . . ." / statkiem

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

130.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 94/2/36

w sprawie rozdrabniania, poza obrębem składów celnych, towarów włókienniczych, sprowadzanych do przerobu na surowiec włókienniczy.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie § 14 przepisów wykonawczych do rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 92 z 1934 r., poz. 833) zarządza się, co następuje:

1) Zezwala się na rozdrabnianie pod kontrolą celną następujących towarów włókienniczych, sprowadzanych do przerobu na surowiec włókienniczy:

a) wszelkiego rodzaju znoszonych (starych) wyrobów włókienniczych, nie wyłączając znoszonych wyrobów dzianych;

b) skrawków tkanin, materyj i wyrobów dzianych, nieodpowiadających pod względem wymiarów punktowi 1 poz. 719 taryfy celnej;

c) końców wełny czesankowej długości powyżej 50 cm;

d) uszkodzonych towarów wełnianych z poz. tar. celnej 592 p. 2, 593 i 594;

e) uszkodzonych towarów bawełnianych z poz. tar. celnej 610 i 611.

2) Nie wymaga się rozdrabniania szmat, t. j. starych wyrobów włókienniczych, które okażą się zniszczone (podarte, wytarte i t. p.) do tego stopnia, że nawet po oczyszczeniu (wypraniu i wyprasowaniu) oraz reparacji lub przeróbce nie nadawałyby się do innego użytku, jak tylko do przerobu na surowiec włókienniczy.

3) Towary, wymienione w punkcie 1 niniejszego okólnika, powinny być przez rozdrobnienie doprowadzone:

a) wymienione w punkcie 1 lit. „a" — do stanu szmat (nie skrawków) z punktu 1 poz. 719 taryfy celnej, a więc do stanu wykluczającego możność dalszego używania tych towarów jako odzieży, bielizny, konfekcji, worków, koców i t. p. lub jako materjałów do wyrobu podobnych przedmiotów;

b) wymienione w punkcie 1 lit. „b" — do stanu skrawków o wymiarach, określonych w punkcie 1 poz. 719 taryfy celnej;

c) wymienione w punkcie 1 lit. „c" — do stanu końców wełnianych z punktu 1 poz. 590 tar. celnej;

d) wymienione w punkcie 1 lit. „d" — do stanu odpadków wełnianych z punktu 1 poz. 590 tar. celnej;

e) wymienione w punkcie 1 lit. „e" — do stanu odpadków bawełnianych z punktu 1 poz. 606 taryfy celnej.

4) Rozdrabnianie na podstawie niniejszego okólnika może się odbywać za zezwoleniem urzędu celnego:

a) w szarparniach przedsiębiorstw fabrycznych, w szarparniach zarobkowych oraz w innych miejscach poza obrębem miejsca urzędowego, z wyłączeniem jednak pomieszczeń, należących do przedsiębiorstw ekspedycyjnych;

b) w obrębie miejsca urzędowego (§ 21 instr. manipulacyjnej), z wyłączeniem składów celnych, w których rozdrabnianie reguluje okólnik L. D. IV. 1332/2/36 z dnia 28 stycznia 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 3, poz. 95).

5) Poza obrębem miejsca urzędowego rozdrabnianie może być dokonywane na niżej wyszczególnionych warunkach:

a) jeżeli przedsiębiorstwo, w którem towary mają być rozdrabniane, nie znajduje się w siedzibie urzędu celnego, towary powinny być dostarczone do odprawy celnej do urzędu celnego, położonego najbliżej danego przedsiębiorstwa;

b) strona ubiegająca się o zezwolenie na rozdrobnienie towarów poza miejscem urzędowem powinna złożyć w urzędzie celnym, który dokonywa odprawy celnej, pisemny wniosek z oznaczeniem w nim daty i numeru zgłoszenia celnego, ilości sztuk i rodzaju opakowania, znaków i numerów, rodzaju towaru, wagi brutto, danych, dotyczących czasu, miejsca i sposobu rozdrabniania (toporami, nożycami, specjalną krajarką i t. p.); wniosek powinien być złożony przed wydaniem towaru do wolnego obrotu;

c) urząd celny uwzględnia wnioski pod warunkiem dostarczenia przez stronę w miejscu rozdrabniania potrzebnej ilości sił roboczych, odpowiednich narzędzi lub maszyn, pomieszczeń nadających się do wykonywania czynności związanych z rozdrabnianiem oraz do czasowego przechowania towaru pod zamknięciem celnem w przypadku, gdy nie będzie można dokonać rozdrobnienia w dniu dostarczenia towaru do miejsca rozdrabniania; pomieszczenia przeznaczone do przechowania towaru powinny być tego rodzaju, aby po nałożeniu zamknięć celnych na drzwi wydostanie towaru było niemożliwe bez naruszenia tych zamknięć;

d) urząd celny może ze względów zdrowotnych uzależnić zgodę na dokonanie rozdrobnienia w miejscu wskazanem przez stronę od dostarczenia przez nią funkcjonarjuszom celnym, wyznaczonym do sprawowania nadzoru nad rozdrabnianiem, specjalnych kostjumów (kombinezonów), masek, rękawic i t. p. środków ochronnych, jak również od zaopatrzenia przez nią pomieszczeń przeznaczonych do rozdrabniania towaru w odpowiednie urządzenia wentylacyjne;

e) przed przywiezieniem towaru do miejsca rozdrabniania urząd celny może, jeżeli miejsce to jest mu nieznane, zarządzić na koszt strony, oględziny wskazanego przez nią miejsca rozdrabniania w celu stwierdzenia, czy odpowiada ono wymaganym warunkom; w razie ujemnego wyniku oględzin urząd celny nie uwzględni wniosku strony o rozdrobnienie towaru w miejscu zbadanem;

f) w przypadku stwierdzenia po dostarczeniu towaru do miejsca rozdrabniania, że strona nie wypełniła warunków. wymienionych pod lit. „c", lub zarządzeń wydanych przez urząd celny w myśl przepisu zawartego pod lit. „d", urząd celny może zarządzić na koszt strony przewiezienie towaru spowrotem do miejsca, z którego towar wydany był do rozdrobnienia;

g) przed wydaniem towaru do miejsca rozdrabniania strona powinna zobowiązać się pisemnie do:

przechowywania w pomieszczeniach zakładu pod zamknięciem celnem towaru, dostarczonego w celu rozdrobnienia a nieodprawionego ostatecznie, ochrony nałożonych na te pomieszczenia zamknięć celnych, uiszczenia należności celnych wg. stanu towaru przed rozdrobnieniem, gdyby towar został w jakikolwiek sposób usunięty z pomieszczenia, w którem był przechowywany pod zamknięciem celnem, uiszczenia kosztów powrotnego przewozu towaru w przypadku przewidzianym pod lit. „f" lub w przypadku nierozdrobnienia towaru we właściwym czasie;

h) przewóz towaru do miejsca rozdrabniania, sposób prowadzenia zapisków o ilości rozdrobnionego w danym dniu towaru, wydawanie rozdrobnionego towaru do wolnego obrotu oraz inne czynności, związane z rozdrabnianiem towaru poza obrębem miejsca urzędowego, przeprowadza się wg. zasad, ustalonych w § 22 instrukcji manipulacyjnej;

i) towary, przekazane do rozdrobnienia poza obręb miejsca urzędowego, powinny być do czasu wydania ich do wolnego obrotu przechowywane w pomieszczeniach zabezpieczających je przed ewentualnem usunięciem lub zamianą; przed złożeniem do takich pomieszczeń towar powinien być zrewidowany i wynik re-

wizji ustalony w myśl ogólnych zasad z tem, że zawartość poszczególnych beli należy uważać za mieszaninę mechaniczną i taryfować zgodnie z p. 3 art. 4 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej;

j) towary powinny być rozdrobnione w okresie czasu wyznaczonym przez urząd celny; okres ten nie może jednak przekraczać 30 dni od daty wydania towaru do rozdrobnienia z miejsca urzędowego;

k) po rozdrobnieniu towaru należy poniżej „wyniku rewizji", ustalonego przed rozdrobnieniem, zamieścić w sposób czytelny adnotację: „wynik rewizji po rozdrobnieniu" i sporządzić na tym samym formularzu nowy wynik rewizji wg. stanu towaru po rozdrobnieniu; ponadto fakt dokonania rozdrobnienia należy stwierdzić protokólarnie z podpisem strony i urzędnika celnego; protokół należy sporządzić w trzech egzemplarzach i dołączyć po jednym egzemplarzu protokółu do każdego egzemplarza zgłoszenia celnego; jeżeli towar wydawany jest do rozdrobnienia częściowo, należy wynik rewizji po rozdrobnieniu sporządzać na pokwitowaniach, używanych przy częściowem uiszczaniu należności celnych;

l) towary, doprowadzone przez rozdrobnienie do stanu odpowiadającego p. 1 poz. 590, p. 1 poz. 719 lub p. 1 poz. 606 taryfy celnej, urzędy celne odprawiają we własnym zakresie na ogólnych zasadach;

ł) koszta dozoru celnego, związanego z rozdrabnianiem towaru ponosi strona.

6) Towary nierozdrobnione w okresie 30 dni od daty wydania ich do rozdrobnienia podlegają sprzedaży, przyczem urząd celny może zarządzić przewiezienie takich towarów na koszt strony do magazynów lub składów celnych.

7) W przypadku rozdrabniania towaru w miejscu urzędowem wg. p. 4 lit. „b" mają analogiczne zastosowanie przepisy zawarte pod lit. „b", „c", „d", „k" i „l" punktu 5 niniejszego okólnika.

8) W przypadku stwierdzenia przy rewizji celnej, przeprowadzanej bądź w miejscu urzędowem, bądź też poza obrębem tego miejsca, że poszczególne bele zawierają nie więcej, niż 10% towarów podlegających rozdrobnieniu, naczelnik urzędu celnego może zarządzić, aby rozdrobnienie tej ilości odbywało się bezpośrednio przy rewizji, środkami strony i bez sporządzania protokółu o rozdrobnieniu; należy jednak w tym przypadku uczynić wzmiankę w wyniku rewizji o tem, że część zawartości danej beli była rozdrobniona.

9) Naczelnik urzędu celnego może zezwolić na przekazanie towaru, zrewidowanego, a podlegającego rozdrobnieniu w myśl niniejszego okólnika, do innego urzędu celnego, celem rozdrobnienia; urząd odbiorczy przeprowadza rozdrabnianie w myśl zasad ustalonych w p. p. 2—8 niniejszego okólnika. Powtórne przekazanie towaru do innego urzędu celnego nie jest dozwolone.

10) Ilekroć w okólniku tym jest mowa o rozdrabnianiu, należy przez to rozumieć krajanie, cięcie, darcie i t. p. przy pomocy maszyn lub narzędzi, pozwalających na doprowadzenie towaru do stanu, wymaganego wg. p. 3 niniejszego okólnika.

11) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w „Monitorze Polskim". Jednocześnie uchyla się wszelkie wydane przed 1 marca 1935 r. zarządzenia, upoważniające dyrekcje ceł lub urzędy celne do wydawania pozwoleń na rozdrabnianie względnie do stosowania innych ułatwień przy odprawie i rozdrabnianiu towarów, których rozdrabnianie reguluje niniejszy okólnik.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 7 lutego 1936 r. Nr. 31, poz. 59).

131.

OKÓLNIK T. 15 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 28 stycznia 1936 r.

L. D. IV. 1656/2/36

w sprawie odprawy celnej worków, w których przywożona jest ziemia okrzemkowa.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Worki z materjałów włóknistych roślinnych, chociażby bez napisów, znaków fabrycznych i t. p., w których przywożona jest ziemia okrzemkowa, należy traktować jako używane zwykle w handlu opakowanie, które na podstawie p. 13 art. 5 rozporządzenia o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732 z 1932 r.) jest wolne od cła.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika, sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 lutego 1936 r. Nr. 32, poz. 61).

132.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1936 r.

L. D. IV. 35099/3/35

w sprawie nazwy towarów w kwitach wywozowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy wystawianiu kwitów wywozowych za towary wywiezione zagranicę z zastosowaniem zwrotu cła, zachodzą przypadki, że urzędy celne wpisują w tych kwitach nazwy towarów, nie stosując się do nazw ustalonych w odnośnych rozporządzeniach w sprawie zwrotu ceł.

Ponieważ postępowanie takie jest sprzeczne z zamieszczoną na blankiecie kwitu wywozowego klauzulą, w myśl której „należy podać nazwę towaru ustaloną w rozporządzeniu w sprawie zwrotu cła", a z drugiej strony z uwagi na to, że podanie w kwicie nazwy towaru niezgodnej z rozporządzeniem o zwrocie ceł wywołuje wątpliwości co do prawidłowości obliczenia zwrotnej sumy, Ministerstwo Skarbu poleca, ażeby przy spisywaniu nazwy towaru w kwitach wywozowych, urzędy celne ściśle stosowały się do przytoczonej wyżej klauzuli.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

133.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1936 r.

L. D. IV. 34873/3/35

w sprawie wzoru pieczęci dla wpisywania w niej poświadczeń dotyczących przedłużenia okresu ważności książeczek z przepustkami granicznemi dla samochodów i motocykli.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami § 11 ust. 2 i § 37 ust. 1—c rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1935 r. o odprawie celnej środków przewozowych (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 387) podaje się niżej do wiadomości wzór pieczęci dla wpisywania w niej poświadczeń o przedłużeniu okresu ważności książeczek z przepustkami granicznemi dla samochodów i motocykli.

Wzór pieczęci.

Polski Obszar Celny
Territoire Douanier Polonais

Nazwa Klubu poręczającego

Wniosek o prolongatę ważną na wszystkie kraje do dn. . . . .
Prorogation pour tous pays demandée jusqu'au . . . .

pieczęć
Klubu

. . . . dn. 19

Dyrektor biura
Le Directeur

Nr.
Prolongaty udzielono do dn. . . . . .
Prorogation accordée jusqu'au

. . . .

(słownie i w cyfrach

. . . . dn. . . . . . .

Dyrekcja Ceł
Direction des Douanes

. . . .

pieczęć
Dyrekcji
Ceł.

Podpis
Signature

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

134.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1936 r.

L. D. IV. 34874/3/35

w sprawie podstaw wymiaru cła od wyrobów tytoniowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości nasuwających się w niektórych urzędach celnych przy określaniu pojęcia drobnego opakowania wyrobów tytoniowych (poz. 294 taryfy celnej przywozowej)

przeznaczonego wraz z towarem do detalicznej sprzedaży, wyjaśnia się, co następuje:

Za opakowanie, które jest przeznaczone wraz z zawartemi w niem wyrobami tytoniowemi do detalicznej sprzedaży, a którego waga wraz z wagą samego towaru przyjmuje się za podstawę wymiaru cła, stosownie do art. 5 p. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, p. 732), należy uważać:

1) pudełka wszelkiego rodzaju (kartonowe, blaszane, ze specjalnej masy i t. p.), zawierające do **50 sztuk** papierosów włącznie;

2) pudełka drewniane lub inne, — zawierające do **30 sztuk cygar** lub do **50 sztuk cygaretek** włącznie;

3) blaszanki (w tem i hermetycznie zamknięte), słoiki i t. p. — zawierające wszelkiego rodzaju wyroby tytoniowe — o łącznej wadze towaru z opakowaniem do **250 g;**

4) papierowe, tekturowe, celofanowe i t. p. cienkie opakowania, zawierające: papierosów do 50 sztuk, cygar do 30 sztuk, cygaretek do 50 sztuk, wszelkiego tytoniu z poz. 294 t. c. — do 250 g.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

135.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1936 r.

L. D. V. 30350/3/36

w sprawie opodatkowania placów budowlanych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz
wszystkich Urzędów Skarbowych.

Postanowieniem p. 11 art. 1 w związku z art. 5 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 9) wygasła z dniem 15 stycznia 1936 r. moc obowiązująca art. 24 i 25 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r.

Od powyższego zatem terminu przestał obowiązywać państwowy podatek od placów budowlanych jako samoistny podatek.

Nie jest to jednak równoznacznem z uwolnieniem placów budowlanych spod opodatkowania, gdyż obecnie place te położone w gminach miejskich podlegają na mocy art. 1 lit. A Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 14) podatkowi od nieruchomości w rozmiarze w tym artykule określonym.

Wobec tej zmiany w opodatkowaniu placów nastąpiła też zmiana w ciążącym na właścicielach placów na mocy art. 58 p. 4 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) obowiązku przedkładania odrębnych wykazów tych placów, gdyż powołany wyżej art. 58 otrzymał obecnie odmienne brzmienie na mocy p. 15 art. 1 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1935 r. o zmianie Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13).

Zwracając uwagę na zaszłą zmianę w sposobie opodatkowania placów budowlanych zaznacza się, że odpowiednie dalsze zarządzenia nastąpią w czasie najbliższym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

136.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1936 r.

L. D. V. 32205/3/35

w sprawie wygaśnięcia obowiązku podatkowego w podatku od placów budowlanych.

Do
Izby Skarbowej
w Grudziądzu.

Na sprawozdanie Izby Skarbowej z 24 września 1935 r. Nr. II-78/4/280/35 Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wygaśnięcie obowiązku podatkowego w podatku od placów budowlanych sposobu budowy nieruchomości budynkowej na opodatkowanym placu następuje od następnego miesiąca po rozpoczęciu budowy nieruchomości budynkowej na danym placu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 32205/3/35

Warszawa, dnia 31 stycznia 1936 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
i wszystkim Urzędom Skarbowym
udziela się do wiadomości i zastosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

137.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1936 r.

L. D. V. 36327/4/35

w spawie zwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu tranzakcyj eksportowych zającami i kuropatwami.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Na podstawie art. 39 ustęp 3 p. 1 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 76, poz. 716) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwem Przemysłu i Handlu zwalnia od podatku przemysłowego od obrotu obroty, uzyskane z eksportu kuropatw i zajęcy.

Eksport powyższych artykułów winien być udowodniony w sposób, określony w ustępach czwartym i szóstym § 16 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 770).

Ulga niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

138.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 lutego 1936 r.

L. D. V. 45700/5/36

w sprawie wypowiedzenia układu między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem celem uchylenia dwukrotnego opodatkowania w zakresie opłat stemplowych od weksli.

Według oświadczenia rządowego z dnia 30 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 7, poz. 82) układ, ogłoszony w Nr. 53 Dz. U. R. P. z r. 1933, pod poz. 409 został wypowiedziany w dniu 28 czerwca 1935 r.

Na skutek tego układ, o którym mowa, zgodnie z jego art. 5 przestał obowiązywać z końcem 1935 r. i nie ma zastosowania do weksli, wystawionych począwszy od dnia 1 stycznia 1936 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

139.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lutego 1936 r.

L. D. V. 20600/2/36

w sprawie ustalenia podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na 1936 r.

Do

Wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z postanowieniami ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) zarządza się, co następuje:

Ustalenie podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na 1936 r.

Celem zestawienia podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej na 1936 r. w I grupie kontyngentowej należy, jak i w roku ubiegłym, w każdym urzędzie skarbowym sporządzić dwa „Rejestry dla obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej" (załącznik Nr. 1 dołączony do okólnika z dnia 26 lutego 1934 r. L. D. V. 7349/2/34).

Do pierwszego „Rejestru" a) należy wciągnąć wszystkich płatników państwowego podatku gruntowego w danym okręgu, opłacających ponad 25 zł do 60 zł włącznie państwowego podatku gruntowego, do drugiego zaś b) wszystkich tego rodzaju płatników — opłacających ponad 60 zł tego podatku bez degresji i progresji. Nie należy wciągać do „Rejestru" płatników zwolnionych od opłacania nadzwyczajnej daniny majątkowej w myśl art. 4 ustawy, a zwłaszcza właścicieli gospodarstw rolnych do 7 ha włącznie obszaru ziemi, które są zawsze zwolnione od opłacania daniny.

Przy wciąganiu do „Rejestru" poszczególnych płatników należy narazie wypełniać kolumny od 1 do 5 włącznie „Rejestru". W kolumnie 2 należy podać imię i nazwisko płatnika, a przy osobach prawnych — nazwę osoby prawnej. W kolumnie 3 należy podać miejsce zamieszkania płatnika, a przy osobach prawnych — siedzibę osoby prawnej. W kolumnie 4 należy podać miejsce położenia jednostki gospodarczej, podlegającej podatkowi gruntowemu. W kolumnie 5 należy podać państwowy podatek gruntowy, bez degresji i progresji, opłacany w danym okręgu przez płatników państwowego podatku gruntowego.

W okręgach gdzie państwowy podatek gruntowy jest przypisywany jednostkom zbiorowym, należy dane, co do wysokości podatku gruntowego, zaczerpnąć z repartycji podatku

dokonanej przez urzędy gminne. O ile chodzi o b. zabór pruski, tam gdzie jest mowa o państwowym podatku gruntowym, należy rozumieć państwowy dodatek do podatku gruntowego.

Zaznacza się, że podstawą obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na 1936 r. **jest państwowy podatek gruntowy na 1936 r.**

Akcję zestawienia podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej należy zakończyć w urzędach skarbowych i oddziałach bilansowych izb skarbowych — w terminie do dnia 1 września 1936 r.

Po zakończeniu akcji należy w obu „Rejestrach" podsumować podstawę obliczenia nadzwyczajnej daniny.

Celem obliczenia zwyżek względnie zniżek kontyngentowych przedłożą urzędy skarbowe izbom skarbowym **w nieprzekraczalnym terminie do dnia 5 września 1936 r.:**

a) Na podstawie „Rejestru" dla płatników opłacających podatek gruntowy do 60 zł rocznie: ilość pozycyj obliczeniowych daniny oraz sumę podatku gruntowego;

b) na podstawie „Rejestru" dla płatników opłacających podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie: ilość pozycyj obliczeniowych daniny oraz sumę podatku gruntowego z kolumny 5.

Izby skarbowe po otrzymaniu powyższych danych z urzędów skarbowych zestawią je poszczególnemi urzędami skarbowemi **i przedłożą Ministerstwu Skarbu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 września 1936 r.**

Prace związane z zestawieniem podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej, należy rozłożyć w ten sposób, aby terminy zakreślone **w niniejszym okólniku bezwzględnie były zachowane.**

Druki rejestrów sporządzą izby skarbowe we własnym zakresie i roześlą je urzędom skarbowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

140.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 lutego 1936 r.

L. D. V. 36301/4 36

w sprawie zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw na lata 1936 i 1937.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W Dzienniku Ustaw Nr. 10 poz. 98 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw na lata 1936 i 1937.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Do § 1.

1) Zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu od obrotu na lata 1936 i 1937 podlegają przedsiębiorstwa zarówno podlegające zryczałtowanemu podatkowi za rok 1935 w trybie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1935 r. (Dz. U R. P. Nr. 16, poz. 89), jak i niepodlegające temu podatkowi, o ile ich obrót **po włączeniu** obrotów towarami podlegającemi scalonemu podatkowi przemysłowemu nie przekraczał za rok 1935 w stosunku całorocznym kwoty 50.000 zł, pod tym jednak warunkiem, że zostały one zaliczone na rok 1936 w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, do jednej z wymienionych w § 1 rozporządzenia kategoryj świadectw przemysłowych.

Wysokość ogólnego obrotu przedsiębiorstwa za rok 1935, względnie obrotu podlegającego scalonemu podatkowi przemysłowemu, w razie nieposiadania przez Urząd Skarbowy odpowiedniego konkretnego materjału, winna być określona przy współudziale biegłych.

W przedsiębiorstwach prowadzących sprzedaż wyrobów państwowego monopolu tytoniowego i spirytusowego, jako obrót osiągnięty ze sprzedaży tych wyrobów przyjmować należy sumę stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol, a wyznaczoną przez tenże monopol ceną sprzedażną.

2) Przedsiębiorstwa, które na rok 1936 podlegają zaliczeniu w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym do kategoryj wyższych od wymienionych w § 1 rozporządzenia, a są prowadzone na podstawie kategoryj niższych w drodze przyznanych ulg (zarówno indywidualnych, jak i z urzędu) — nie podlegają zryczałtowanemu podatkowi.

3) Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo oraz rybołówstwo, niepodlegające podatkowi przemysłowemu od obrotu w myśl art. 5 p. 8 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, nie opłacają zryczałtowanego podatku.

Do § 2 lit. d).

4) W razie posiadania przez Urząd Skarbowy wiadomości o prowadzeniu przez przedsiębiorstwo od początku 1936 roku ksiąg handlowych w myśl kodeksu handlowego lub uproszczonych ksiąg handlowych, należy przedsię-

biorstwo to wyłączyć spośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek, nawet pomimo niezłożenia przewidzianego w § 2 lit. d) rozporządzenia pisemnego oświadczenia.

Do § 3.

5) Do wymienionych w § 3 rozporządzenia kwot zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu nie są doliczane żadne dodatki. W szczególności do kwot tych nie dolicza się:

a) dodatku na rzecz związków samorządu terytorjalnego,

b) 15% dodatku pobieranego w myśl ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o poborze 10% dodatku do opłat stemplowych i podatków pośrednich oraz 15% dodatku do podatków bezpośrednich oraz spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 127).

Związki samorządu terytorjalnego otrzymują udział w zryczałtowanym podatku przemysłowym od obrotu w wysokości 17% wpływów z tego podatku.

Wpływy z odsetek, pobranych od zaległości w zryczałtowanym podatku przemysłowym od obrotu, przypadają w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Do § 4.

6) Urząd Skarbowy zalicza poszczególne przedsiębiorstwa do odpowiednich grup ryczałtu indywidualnie, wykorzystując w tym celu wszelkie posiadane konkretne dane o rozmiarze i charakterze przedsiębiorstwa, wysokości osiąganych obrotów i stanie gospodarczym przedsiębiorstwa oraz kierując się obowiązującemi od dnia 1 stycznia 1936 roku stawkami podatkowemi.

Przy ustalaniu wysokości ryczałtu należy wyłączyć z obliczeń obroty artykułami, podlegającemi scalonemu podatkowi przemysłowemu.

Uzasadnienie dokonanego przez Urząd Skarbowy zaliczenia przedsiębiorstwa do jednej z wymienionych w § 3 grup ryczałtu winno znajdować się przy każdym akcie wymiarowym.

7) Przy wymiarze zryczałtowanego podatku Urzędy Skarbowe wykorzystują dotychczasowe druki arkusza wymiarowego oraz rejestru wymiarowego.

W arkuszu wymiarowym winny być uwidocznione następujące dane:

a) okres wymiarowy (lata 1936 i 1937),

b) nazwisko i imię płatnika (firma),

c) rodzaj przedsiębiorstwa,

d) kategorja świadectwa przemysłowego, do której zaliczono przedsiębiorstwo na rok 1936,

e) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (adres),

f) obliczenie podatku (grupa, wysokość i uzasadnienie projektowanego wymiaru oraz grupa i wysokość ryczałtu ustalona ostatecznie po osiągnięciu porozumienia z płatnikiem).

Rejestr wymiarowy winien zawierać następujące dane:

a) nazwisko i imię płatnika (firma),

b) rodzaj przedsiębiorstwa,

c) kategorję świadectwa przemysłowego, do której zaliczono przedsiębiorstwo na rok 1936,

d) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (adres),

e) grupę i wysokość ostatecznie wymierzonego ryczałtu na każdy rok (1936 i 1937) oddzielnie.

Księgę bierczą dla płatników objętych ryczałtem należy założyć odrębną, jedną na lata 1936 i 1937. W księdze tej przypisuje się sumę ryczałtu na rok 1936, w następnym zaś okresie budżetowym — sumę ryczałtu na rok 1937.

8) Zawiadomienia, o których mowa w § 4 ustęp 3) rozporządzenia, należy wysyłać na drukach według przewidzianego w rozporządzeniu wzoru, do wszystkich przedsiębiorstw, zaliczonych do opłacania zryczałtowanego podatku.

9) Prace, związane z wymiarem zryczałtowanego podatku, należy tak zorganizować, aby wszystkie wymienione w rozporządzeniu terminy były dotrzymane i aby wymiar ryczałtu nie odbił się ujemnie na normalnym biegu prac, związanych z wymiarem podatku przemysłowego od obrotu za rok 1935 oraz lustracją przedsiębiorstw.

W tym celu należy przystąpić niezwłocznie do prac przygotowawczych, związanych z wymiarem ryczałtu, a w szczególności przystąpić, o ile zajdzie tego potrzeba, do lustracji przedsiębiorstw, mającej na celu ustalenie, czy poszczególne przedsiębiorstwa odpowiadają warunkom, wymienionym w § 1 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia. Równocześnie należy przystąpić do ustalania wysokości obrotów poszczególnych przedsiębiorstw za rok 1935 oraz, nie czekając na prekluzyjny termin, do zaliczania przedsiębiorstw do odpowiednich grup ryczałtu. W miarę postępu tych prac należy stopniowo wysyłać zawiadomienia, o których mowa w § 4 ustęp 3) rozporządzenia.

W miarę wpływów wniosków płatników (§ 4 ustęp 4) rozporządzenia) należy wyznaczać terminy ich rozpoznawania. Zawiadomienia o terminie rozpoznania wniosku należy wysyłać na druku według załączonego wzoru (zał. Nr. 1).

Terminy wezwań należy wyznaczać tak, by wszyscy wezwani zostali załatwieni w oznaczonym w wezwaniu terminie.

Wnioski rozpatruje naczelnik Urzędu Skarbowego lub jego stały zastępca. W Urzędach Skarbowych o większej ilości płatników podatku przemysłowego (ponad 1.500 pozycyj wymiarowych) względnie w razie braku stałego zastępcy naczelnika Urzędu, Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy) władna jest wyznaczyć do załatwiania tych czynności specjalnych zastępców naczelnika Urzędu.

Protokuł z rozpoznania wniosku winien być sporządzony na druku według załączonego wzoru (zał. Nr. 2) i podpisany przez obydwie

strony (naczelnika Urzędu lub jego zastępcę oraz płatnika lub jego pełnomocnika), bezpośrednio po sporządzeniu.

10) Płatnik, zgodnie z obowiązującemi przepisami Ordynacji Podatkowej, może ustanowić pełnomocnika do zastępstwa przy rozpoznawaniu wniosku.

11) W razie osiągnięcia porozumienia co do wysokości ryczałtu, należy niezwłocznie po podpisaniu protokułu doręczyć płatnikowi (lub jego pełnomocnikowi) nakaz płatniczy na zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu.

Nakazy płatnicze wysyła się tylko w przypadkach, wymienionych w § 4 ustępy 7) i 8) rozporządzenia. W pozostałych wypadkach (a więc w razie niezłożenia wniosku o inne niż przez Urząd dokonane zaliczenie bądź w razie nieosiągnięcia porozumienia co do wysokości ryczałtu) nakazów nie należy wysyłać.

12) Wnioski płatników, złożone po terminie, należy pozostawiać bez rozpatrzenia, chyba że zachodzą wypadki uzasadniające przywrócenie terminu (art. 147, 148 i 149 Ordynacji Podatkowej).

Przywrócenie terminu może mieć miejsce również i przy rozpoznawaniu wniosków.

do § 10.

13) Wykreślenie przedsiębiorstwa spośród przedsiębiorstw, opłacających zryczałtowany podatek, nastąpić winno równocześnie z wydaniem orzeczenia karnego, zaliczającego przedsiębiorstwo do świadectwa przemysłowego kategorji wyższej od przewidzianych w § 1 rozporządzenia.

Z chwilą wykreślenia przedsiębiorstwa spośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek, przedsiębiorstwo winno być pociągnięte do opłacania podatku przemysłowego od obrotu na zasadach ogólnych.

O wykreśleniu spośród przedsiębiorstw opłacających zryczałtowany podatek należy niezwłocznie zawiadomić płatnika, tudzież odpisać zryczałtowany podatek oraz przypisać zaliczki.

Kwoty, wpłacone tytułem zryczałtowanego podatku, należy zarachować na poczet zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu na bieżący okres podatkowy.

14) Druki zawiadomień i nakazów płatniczych na zryczałtowany podatek oraz druki wezwań i protokółów (zał. Nr. Nr. 1 i 2) zostaną sporządzone nakładem Ministerstwa Skarbu i przesłane bezpośrednio do Izb Skarbowych (Wydziału Skarbowego) i Urzędów Skarbowych.

15) Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) winny w okresie do 30 kwietnia 1936 r. przeprowadzić w każdym z podległych Urzędów Skarbowych conajmniej jedną specjalną inspekcję, mającą na celu zbadanie stanu i wyniku prac przy wymiarze zryczałtowanego podatku. W szczególności należy zwrócić uwagę na tryb załatwiania wniosków płatników oraz okoliczność, czy są przestrzegane i dotrzymywane zakreślone w rozporządzeniu terminy.

W stosunku do winnych niewykonywania zarządzeń wynikających zarówno z rozporządzenia, jak i z niniejszego okólnika, należy wyciągać w każdym wypadku konsekwencje służbowe, do odpowiedzialności dyscyplinarnej włącznie.

16) Ewentualne zażalenia organizacyj gospodarczych płatników, składane do Izb Skarbowych (Wydziału Skarbowego), a dotyczące sposobu przeprowadzania wymiaru zryczałtowanego podatku przez Urzędy Skarbowe, winny być każdorazowo rozpatrzone i zbadane. O wyniku należy powiadamiać zainteresowane organizacje.

17) Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) przedstawią Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 30 czerwca 1936 r. sprawozdanie, zestawione według urzędów skarbowych, zawierające następujące dane:

a) ilość zawiadomień, wysłanych w trybie § 4 ustęp (3) rozporządzenia,

b) ilość zgłoszonych wniosków o zaliczenie do innej grupy ryczałtu (§ 4 ustęp (4) rozporządzenia);

c) ilość płatników, objętych ryczałtem, według poszczególnych grup ryczałtu oraz kategoryj świadectw przemysłowych;

d) ogólną kwotę wymierzonego ryczałtu.

18) Wreszcie Ministerstwo Skarbu podkreśla, że przywiązuje specjalną wagę do prawidłowego i zgodnego z przepisami rozporządzenia przeprowadzenia wymiaru zryczałtowanego podatku. W szczególności w intencji Ministerstwa leży, aby ogólna ilość płatników pociągniętych do ryczałtu na lata 1936/37 nie była niższą aniżeli w roku ubiegłym.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

Zał. Nr. 1

Data stawiennictwa
dnia...193......r.
godzina ....

Dowód doręczenia zawiadomienia

o terminie rozpoznania wniosku w sprawie zaliczenia przedsiębiorstwa do jednej z wymienionych w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98) grup ryczałtu.

Nazwisko i imię płatnika (firma)		
Rodzaj przedsiębiorstwa		
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa		

Dnia... 1936 r. zawiadomienie

doręczyłem... otrzymałem..

Urząd Skarbowy
w...

Zawiadomienie.

Nazwisko i imię płatnika (firma)	
Rodzaj przedsiębiorstwa	
Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa	

Urząd Skarbowy zawiadamia, że złożony przez Pana(nią) firmę w dn.. .... 1936 r. wniosek o zaliczenie przedsiębiorstwa do.................. grupy ryczałtu rozpoznawany będzie przez Urząd Skarbowy w dniu .... 1936 r. o godzinie........ .... (pokój Nr..................).

W razie niezgłoszenia się w powyższym terminie przyjmuje się, że zgłoszony wniosek został cofnięty.

...., dn.. 1936 r.

Naczelnik Urzędu

Zał. Nr. 2.

Wezwanie Urzędu wysłano w dniu ....
doręczono w dniu ....

Data stawiennictwa ....

PROTOKUŁ

spisany w dniu .... 1936 r. w Urzędzie Skarbowym w ....
przez .... z p. ....
w sprawie rozpoznania zgłoszonego wniosku o zaliczenie przedsiębiorstwa ....
.... w .... przy ul. ....
Nr. .... do jednej z wymienionych w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98) grup ryczałtu.

W związku z zawiadomieniem Urzędu Skarbowego z dnia ....
193 r., doręczonem w dniu .... 193...... r. p. ....
.... zgłosił w dniu .... 193...... r. pisemny wniosek o zaliczenie przedsiębiorstwa do .... grupy ryczałtu.

Zgłoszony wniosek p. .... uzasadnia jak następuje:
....
....
....

Na poparcie przytoczonego uzasadnienia p. ....
przedstawia:
....
....
....

W wyniku rozpoznania zgłoszonego wniosku oraz przytoczonego uzasadnienia **osiągnięto** z p. .... porozumienie co do zaliczenia przedsiębiorstwa do .... grupy ryczałtu, według której zryczałtowany podatek na lata 1936 i 1937 wynosi rocznie zł ....

nie osiągnięto z p. .... porozumienia co do zaliczenia przedsiębiorstwa do jednej z wymienionych w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 lutego 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 98) grup ryczałtu, albowiem ....
....
....
.... Wobec nieosiągnięcia porozumienia przedsiębiorstwo zostaje wyłączone spośród przedsiębiorstw opłacających w latach 1936 i 1937 zryczałtowany podatek i podlegać będzie opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu na zasadach ogólnych.

Protokuł niniejszy po przeczytaniu podpisano.

....
(podpis naczelnika Urzędu Skarbowego lub jego zastępcy). (podpis płatnika)

141.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lutego 1936 r

L. D. V. 41968/1/35

w sprawie potrącania zaległości podatkowych ze zwrotnych opłat celnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W Nr. 35 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu pod poz. 810 ogłoszony został okólnik z dnia 18 grudnia 1935 r. L. D. IV. 33700/3/35 w sprawie potrącania zaległości podatkowych ze zwrotnych opłat celnych.

W związku z powyższym okólnikiem oraz mając na uwadze częste skargi na zbyt opieszałe udzielanie przez urzędy skarbowe odpowiedzi na zapytania urzędów celnych w sprawie zaległości podatkowych zainteresowanych firm i osób, skutkiem czego sprawy zwrotów celnych ulegają zbędnej zwłoce, Ministerstwo Skarbu poleca, aby urzędy skarbowe udzielały urzędom celnym żądanych przez nie informacyj w możliwie jaknajkrótszym czasie i w każdym razie nie później niż w ciągu **siedmiu dni** po otrzymaniu zapytania ze strony urzędu celnego.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

142.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1936 r.

L. D. VI. 13125/2/35

w sprawie wydawania zezwoleń na częściowe napełnianie parników ziemniakami.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu uchyla pkt. 2 okólnika swego z dnia 16 sierpnia 1935 r. L. D. VI. 8912/2/35 w sprawie wydawania zezwoleń na częściowe napełnianie parników ziemniakami.

Ministerstwo Skarbu zaznacza jednak, iż organa Kontroli Skarbowej ze względu na zorjentowanie się w przebiegu produkcji spirytusu winny interesować się poziomem napełnienia zacierem kadzi fermentacyjnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

143.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1936 r.

L. D. VI. 567/2/36

w sprawie sprzedaży przez firmy „Syntetol" i „Elit" szczególnego środka skażającego.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż zezwoliło firmom „Syntetol" fabryce syntetycznych perfum i preparatów chemicznych w Poznaniu oraz fabryce chemiczno-farmaceutycznej „Elit" w Grodzisku Mazowieckim na rozlew i sprzedaż ftalanu dwuetylowego, jako szczególnego środka skażającego w urzędowo zabezpieczonych naczyniach pod następującemi warunkami:

1) z każdego zbiornika, zawierającego dobrze wymieszany ftalan dwuetylowy, należy przesłać do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie dwie urzędowo pobrane i zabezpieczone próbki po 100 cm^3 oraz protokół pobrania próbek; pobieranie próbek średnich z kilku zbiorników jest niedopuszczalne,

2) rozlew ftalanu dwuetylowego uznanego przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego za odpowiedni do skażania, należy przeprowadzać do naczyń szklanych, nadających się do nałożenia urzędowych zabezpieczeń,

3) rozlew winien się odbywać nie częściej niż raz w tygodniu w obecności kontroli skarbowej. Urzędnik dozorujący rozlew zabezpiecza urzędowo butelki w drodze, obwiązania sznurkiem lub drutem korka i szyjki i nałożenia plomby na sznurku lub drucie.

Do obwiązania korka ma być przytwierdzona etykieta kartonowa z następującą treścią:

a) nazwa i siedziba firmy,

b) nazwa środka skażającego,

c) data rozlewu i numer kolejny naczynia,

d) liczba i data świadectwa Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego,

e) podpis urzędnika kontroli skarbowej i pieczęć.

4) O dokonaniu rozlewu urzędnik powinien sporządzić protokół w którym między innemi powinny być podane:

a) data rozlewu, b) ilość litrów rozlanego środka skażającego, c) do ilu naczyń rozlano środek (numery naczyń), data i liczba świadectwa Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego i d) znaki plomby, którą zabezpieczono butelki ze środkiem skażającym; ew. pozostałość nierozlanego środka winna być ponownie urzędowo zabezpieczona.

5) Zezwolenia wydane wymienionym firmom mogą być każdej chwili cofnięte bez podania powodów.

Sprzedawany z zachowaniem powyższych warunków środek skażający może być stosowany przez organa kontroli skarbowej bez uprzedniego badania i kwalifikowania przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Organa kontroli skarbowej, które przeprowadzają skażenie omawianym środkiem, obowiązane są unieważnić przytwierdzoną do butelki etykietę.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*

144.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1936 r.

L. D. III. 834/4/36

w sprawie nadsyłania wyciągów i sprawozdań o Bonach Funduszu Inwestycyjnego.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Przewidziano w § 21 przepisów rachunkowych i kasowych, regulujących obrót Bonami Funduszu Inwestycyjnego wyciągi z konta „Wypłaty w Bonach Funduszu Inwestycyjnego", oraz w § 22 punkty a, b i c sprawozdania o Bonach wylosowanych i wypłaconych premjach za Bony wylosowane za miesiące: marzec, czerwiec, wrzesień i grudzień każdego roku winny być wysyłane z takiem wyliczeniem czasu, ażeby Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu otrzymała je najpóźniej w dniu 6-go następnego miesiąca po sprawozdawczym.

Termin nadsyłania wymienionych sprawozdań i wyciągów za inne miesiące pozostaje bez zmiany.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 21 grudnia 1935 r. L. D. III. 18874/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36 z 31.XII. 1935 r. poz. 826) traci moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie płatności podatków w m-cu lutym 1936 r.

W lutym r. b. płatne są następujące podatki:

1) do dnia 25 lutego — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1936, w wysokości podatku przypadającego od obrotu, osiągniętego w styczniu, przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji oraz przemysłowe I — V kategorji prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

2) do dnia 15 lutego — zaliczka kwartalna (za IV kwartał 1935 r.) na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1935 przez wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa, niewymienione w punkcie 1), a nieopłacające zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu;

3) do dnia 1 marca — przedpłata na podatek dochodowy za rok 1936 przez osoby fizyczne, obowiązane do składania zeznań o dochodzie, a nieprowadzące ksiąg handlowych lub gospodarczych, zgodnie z przepisami art. 87 ordynacji podatkowej w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 stycznia 1936 r. o zmianie ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13);

4) do dnia 7 lutego — podatek dochodowy od uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w styczniu 1936 r.;

5) do dnia 7 lutego — specjalny podatek od wynagrodzeń z funduszów publicznych, wypłaconych w styczniu 1936 r.;

6) do dnia 5 lutego — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 31 stycznia r. b.; do 20 lutego — podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni lutego.

Ponadto płatne są w lutym zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat

w sprawie udzielenia Spółce z ogr. odp. „Pragit" w Krzeszowicach zezwolenia na wyrób soli konserwowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, iż zarządzeniem z dnia 12 lutego 1936 r. L. D. VI. 542/1/36 udzieliło Spółce z ogr. odp. „Pragit" zezwolenia na przetwarzanie w Krzeszowicach soli jadalnej na sól przeznaczoną do konserwowania mięsa i przetworów mięsnych (sól konserwowa).

Sól potrzebną do produkcji soli konserwowej Spółka będzie nabywała wyłącznie w przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" w miejscu wskazanem przez Dyrekcję tego przedsiębiorstwa.

Sól konserwowa przeznaczona do użycia w kraju winna odpowiadać ściśle przepisom o dozorze nad artykułami żywności.

Władze skarbowe i sanitarne są uprawnione do kontrolowania w każdym czasie prowadzonej przez Spółkę produkcji soli konserwowej.

Komunikat
w sprawie kradzieży pieczęci urzędowej.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Łucku skradziona została pieczęć okrągła metalowa do tuszu z napisem „1 Urząd Skarbowy w Równem" zaopatrzona numerem rozpoznawczym Nr. 1.

Powyższe podaje się do wiadomości w celu zapobieżenia ewentualnym nadużyciom w wypadku posiadania pieczęci przez osoby niepowołane.